REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

ABC AUDITED PAID CIRCULATION

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

JANUARY 14, 1966 — No. 732 — 21st YEAR OF PUBLICATION

WELK BOEK BOVENAAN ?

"Welk van de boeken, die U in 1965 hebt gelezen, verdient naar Uw mening bijzondere aandacht?"

Dit was de vraag, die wij aan een aantal van onze medewerkers hebben voorgelegd. Wij lieten hen daarbij geheel vrij in hun keuze. Opvallend is, dat niemand hetzelfde boek uitkoos.

Hieronder volgen de antwoorden. (Zie ook "Christian Courier".)

"GOD IS ANDERS"

Onze redakteur heeft mij de vraag gesteld: "Welk boek dat U las in 1965, heeft volgens U bijzondere kwaliteiten?" De keuze was niet gemakkelijk. Maar ik heb toch geen moeite om van "God is anders" geschreven door Dr. J. J. Buskes te zeggen, dat het een bijzonder boekje is.

Buskes neemt een oud thema op, dat van Barth's eerste grote boek: de kommentaar op de brief aan de Romeinen. Maar Buskes doet het op zijn eigen wijze. Gerijpt en Bijbels.

Hier is een man aan het woord, die hard geleerd heeft (één van zijn boeken heet dan ook "Hoera voor het leven") en het heeft dikwijls gespannen; het zat ook in zijn theologie niet altijd glad (volgens velen reed hij theologisch wel eens een scheve schaats), maar het is alles — dank zij God's genade, dank zij God's Woord, dank zij God's Zoon en de Heilige Geest — weer heel goed gekomen. Het God is anders is uit de filosofische onzekerheid gehaald en wordt nu gesteld tegenover een te gemakkelijk losse-teksten en mooie-wandteksten geloof. God is niet "Onze Lieve Heer" of "het Liefderijk Opperwezen", maar God, Die Zich geopenbaard heeft in Jezus Christus, Zijn Zoon. Toen Buskes bij Barth las: "Genade is het onbegrijpelijke gebeuren, dat God in een mens welgevallen heeft en die mens zich in God verblijden kan. Alleen wanneer genade als onbegrijpelijk erkend wordt is genade genade," dacht hij aan zijn vader, die "altijd zei, dat er genade nodig is, om genade aan te nemen." De zoon erkent dan: "Genade is een beduimeld woord, maar als we geloven dat de Here God genadig is, begint dit woord te glanzen."

Dr. R. Kooistra

Buskes' boekje is niet stichtelijk en er zit geen schimmelige vroomheid op, maar het is wel vroom en het sticht ook. Hij schrijft: "Aan een God 'op bergen en in dalen en overal' hebben we niets. Dat is een God van overal en nergens."

Zo zegt Buskes tegen heel wat mensen, die het wel goed bedoelen, maar niet veel verder komen: "God is anders." En dat is maar goed ook. Het geloof moet maar niet te goedkoop worden. Als je vandaag nog met drie centen in de zakdoek naar de kerk kunt — één voor de kerk, één voor de armen en één voor algemeen liefdadige, Christelijke doeleinden — dan is er ergens iets mis en is het gesprek met God te gemoedelijk geworden, van onze kant dan altijd.

Toch — en dat is rijk — zegt ook Buskes: "Nochtans: milde handen, vriendelijke ogen, zijn bij U van eeuwigheid."

R. Kooistra.

Rev. H. Van Andel

Dr. J. Stellingwerff: *Oorsprong en Toekomst van de Creatieve Mens.* Uitgave: "Christelijk Perspectief", Buyten en Schipperheyn, Amsterdam.

Eerst iets over de auteur.

Want niet alleen een boek zegt iets van de schrijver, maar ook een schrijver verklaart door zijn persoon het boek

Dr. J. Stellingwerff ontving zijn ingenieurstitel aan de Technische Hogeschool te Delft. Daarna promoveerde hij op een dissertatie: "Werkelijkheid en Grondmotief bij Vincent van Gogh". Deze kunsthistorische en wijsgerig georiënteerde dissertatie was nog nèt mogelijk aan de *Technische* Hogeschool, omdat daar in de afdeling Bouwkunde ook een college wordt gegeven in kunstgeschiedenis. Overigens was de verschijning van zulk een dissertatie in deze technische wereld een unicum. Op dit ogenblik is Dr. Stellingwerff . . . Bibliothecaris aan de Vrije Universiteit. Men zou geneigd zijn te zeggen, dat we hier te doen hebben met een wetenschappelijke polsstokspringer. Van civiel ingenieur over Vincent van Gogh naar de bibliotheek van de V.U. lijkt niet bepaald een rechte weg. Wie echter leest wat Stellingwerff schrijft zet spoedig onder het woord "wetenschappelijke" een dikke streep en vervangt het woord "polsstokspringer" haastig door "veelzijdig man". Wèl kan gezegd worden, dat Stellingwerff in zijn wijze van schrijven iets "springerigs" heeft, maar die doet zeker niet onaangenaam aan.

Welnu, deze Dr. Stellingwerff schreef in 1965 het bovengenoemde boek: "Oorsprong en Toekomst van de Creatieve Mens". In dit boek vraagt hij naar de zin van ons mensenleven, van ons bestaan en werk. De schrijver verdeelt de cultuurgeschiedenis van de mens in drie grote perioden van natuurontsluiting. In de eerste periode ziet hij de mens geheel afhankelijk van de natuur, rondtrekkend als een zoeker en jager. In de tweede fase kiest de mens een vaste woonplaats en gaat hij de natuur onderwerpen en beheersen. Het derde stadium is dan het tijdperk van de wetenschappelijk ontplooide techniek, die de mens opnieuw mobiel maakt. Zich bewust te leven in het zich razend snel ontwikkelend begin van deze derde periode stelt Stellingwerff de vraag: Wat is de zin van ons bestaan?

Zeer scherp analyseert hij dan het antwoord, dat op deze vraag gegeven is en wordt door toonaangevende wijsgeren, met name van de laatste twee eeuwen. Hij laat zien hoe de moderne ontwortelde "functionele" mens is opgekomen uit de innerlijk verscheurde "dialectische" mens. Daartegenover stelt hij de "creatieve" mens, de mens, die weet door God geschapen te zijn en die zijn opdracht kent om de schepping ten einde toe te ontsluiten, maar die als zondaar dat alleen kan doen door Jezus Christus. In de uitwerking van dit thema wordt het wel duidelijk, dat Stellingwerff een toegewijd discipel van Dooyeweerd is.

Wanneer hij echter ingaat op de "oorsprong" en "toekomst" van deze creatieve mens verdiept Stellingwerff zich in allerlei brandende problemen der Christelijke wetenschap. Hij stelt onder meer allerlei vragen rondom de exegese van Genesis 1 en 2, behandelt aspecten van de evolutieleer, en spreekt nadrukkelijk over de dood, de opstanding en het oordeel.

Over dit alles zegt hij opvallende dingen. Breed gaat hij b.v. in op de vraag of Adam en Eva wel inderdaad de eerste mensen in chronologische zin zijn geweest. Het gezag van de Schrift aanvaardend en elke gedachte van "een mythe" afwijzend, oppert hij toch een mogelijke exegese van de eerste Bijbelhoofdstukken, die ruimte geeft voor de gedachte, dat er reeds lang mensen waren, maar dat God Adam en Eva heeft afgezonderd en in de hof heeft gezet en in zijn verbondssluiting tot hoofd van de mensheid heeft aangesteld. God zou dan, evenals Hij later bij Noach en Abraham deed, ook bij Adam een nieuw begin hebben gemaakt. Stellingwerff stelt dan Adam aan het begin van de tweede cultuurperiode hierboven vermeld. Hij vergeet daarbij Romeinen 5 niet.

Een andere in het oog springende uiteenzetting is, wat Stellingwerff, weer vanuit de Schrift redenerend, naar voren brengt over de hel als eeuwige straf.

Deze dingen klinken allemaal erg onorthodox. Maar Stellingwerff poneert niet. Het is alleen maar zijn bedoeling deel te nemen aan het actuele gesprek op Christelijk wetenschappelijk niveau. Het is of hij zijn gespreksbijdrage ter nadere bestudering aan anderen voorlegt.

We zetten bij zijn boek soms dikke vraagtekens. Het is een reactie, waar de schrijver zelf om vraagt. Maar niettemin hebben we dit boek als een zeer waardevolle contributie tot het "gesprek" gelezen. En dan zetten we niet alleen vraagtekens bij dit boek, maar ook uitroeptekens. Want als Stellingwerff het grondmotief uitwerkt van schepping, zondeval en verlossing door Jezus Christus, waardoor de oorsprong, de levenstaak en de toekomst van de creatieve mens wordt bepaald, dan is dit boek een klaar Christelijk getuigenis in een wereld die zonder God alleen "functioneert" naar geen ander doelwit dan de dood.

H. Van Andel

Beter dan de onwetenden
zijn zij die boeken lezen;
beter dan dezen zij, die
het gelezene onthouden;
beter dan dezen zij, die
het gelezene begrijpen;
beter dan dezen zij, die
aan 't werk tijgen.

Indische spreuk

KERSTVIERING OP HET LOO

De Koninklijke Familie heeft weer het Kerstfeest gevierd met de leden van de hofhouding. Ook ditmaal schonken zij koppen chocolademelk en verdeelden die onder hun gasten. Op de fotocombinatie zien we van boven naar beneden: H.M. de Koningin met Prins Bernhard; Prinses Margriet en Prinses Christine tijdens het ongedwongen samenzijn.

Rev. J. Vriend

EEN BOEK DAT VERHELDERT EN AAN 'T DENKEN ZET

De vraag van de Redakteur: "Noem eens een boek, door U in het afgelopen jaar gelezen, dat naar Uw mening buitengewoon verdienstelijk is", dwong mij plotseling na te gaan wat ik in 1965 aan boeken alzo onder de neus had gehad. Afgezien van een stuk of zes romans waren dat bijna alle theologische werken.

In 1965 "ontdekte" ik Dr. Lekkerkerker's reeks boeken over liturgische onderwerpen. Ik genoot van Brugging en Droppers' lijvige boek over Reformatorische kerkbouw. Ik las enkele recente werken over de altijd aktuele vraag naar de juistheid van de kinderdoop. De Ru's dissertatie: **De Kinderdoop en het Nieuwe Testament** gaf stof en steun in ruime mate. Maar als ik er nu een moet noemen dat uitsteekt boven de andere, dan valt mijn keuze op **De Leer van de Heilige Geest**, van Dr. H. Berkhof.

Het onderwerp op zichzelf trok mij onmiddellijk aan. Voor talloos vele mensen van onze tijd is God een verre "kennis" die zich verschuilt achter de wereld der verschijnselen. De geestelijke armoede, ook in de kerken, is vaak ontstellend groot. Hoe oefent God nu gemeenschap met ons? en als tweede vraag daaraan verwant, hoe oefenen wij gemeenschap met God? zijn beide van onberekenbaar groot belang. Beide vragen komen centraal aan de orde in een boek over de Heilige Geest.

Ook de naam van de auteur heeft een goede klank. Dr. Berkhof was vroeger kerk-historicus, thans is hij dogmaticus. In zijn boeken biedt hij telkens weer diep-Reformatorische inzichten, zonder daarbij op traditionalistische wijze oude koek op te dienen.

De orde van behandeling in zijn "Leer van de Heilige Geest" valt onmiddellijk op. De inhoudsopgave is als volgt:

1. De Geest en Christus,
2. De Geest en de Zending,
3. De Geest en de Kerk,
4. De Geest en de Enkeling,
5 De Geest, de Wereld, en de Voleinding,
6. De Geest en de Drieënige God.

Verhelderend is Berkhof's behandeling van allerlei bekende onderwerpen. Neem bijvoorbeeld de vraag naar de vrije wil van de mens. Aan de ene kant staan degenen die telkens spreken alsof 's mensen wil het enige in hem is dat aan de gevolgen van de zondeval ontsnapte; en aan de andere zijde diegenen die doen alsof God een vijand van de vrijheid is en mensen als lijdelijke voorwerpen behandelt. Berkhof wijst ons duidelijk en voorzichtig de weg. Een ander voorbeeld van evenwichtigheid is de discussie over de Geestesgaven: hier kunnen zowel dorre kerkgangers als overenthousiaste Pinkstergemeenteleden weer verder mee.

Een ander kenmerk van dit boek is dat het noopt tot verdere studie. Wat Berkhof zegt over het secularisatieproces van de laatste eeuwen als, in de eerste plaats, voortzetting van de kerstening, is bijzonder uitdagend. In dit gedeelte komt de historicus weer boven water. Ook de bespreking van het persoonsbegrip en de Triniteitsleer, waarmee het boek eindigt, signaleert aspecten die nader onderzoek vergen.

Het boek, dat oorspronkelijk bestond uit lezingen in 1964 gehouden voor de studenten en fakulteit van Princeton Seminary, werd vertaald in het Nederlands.

John Vriend.

Welk Boek Bovenaan?

(Vervolg van pag. 1)

Dr. K. J. Popma, *VAN HET GEBED, Opmerkingen over de Heidelbergse Catechismus Vr. en A. 116-127. Buijten N Schip en A. 116-127.* Buijten & Schipperheijn, Valkenburgerstraat 106, Amsterdam. 1965. 300 pp., price fl. 15.00.

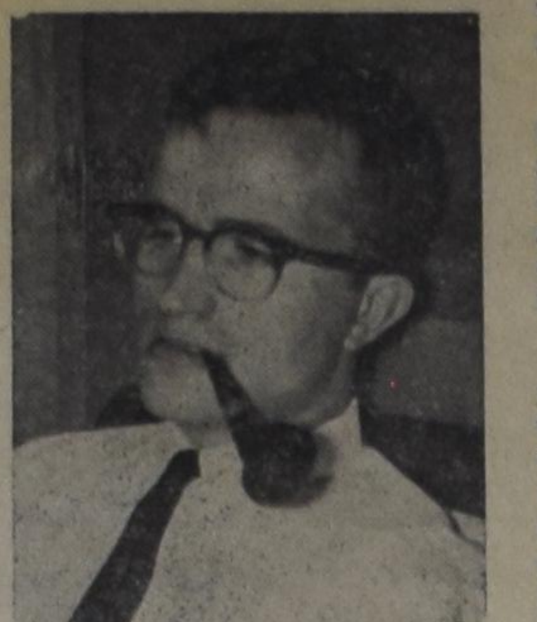

Mr. B. Zijlstra

1. Somewhere in this book one can read about the Reformation of Luther and Calvin that with one fell swoop it eliminated a whole mountain of scholastic distinctions, but that it did not eliminate enough. Prof. Popma's work can be viewed as an attempt to get rid of the rest.

Prof. Popma's work and thought must be viewed in the light of contemporary Dutch reformed developments. In the Anglo-Saxon world the Calvinist element of Protestantism pretty nearly came to its end in the 19th century. A last main figure in America was Warfield, and limited strongholds of Calvinist thought today are Westminster Seminary and Calvin College and Seminary. In Holland the situation has been radically different ever since Kuyper's days, and the impact of this giant is still indirectly felt. In Holland we have witnessed a revival of Calvinist political literature which can stand comparison with that of the great 16th century Calvinist jurists. There has been a revival of reformed theology here that can compete with the best of 17th century literature. A fundamentally new start was made in the development of a Christian philosophy, which does not find its equal anywhere in contemporary Protestantism.

If one would define dogmatics as a reflection upon the teaching of Scripture then Prof. Popma stands in the line of the reformed systematic theologians. It is especially here that Holland has made its reformed contributions, first in the extensive work of Kuyper and Bavinck, later in that of Schilder, and since 1945 especially by way of Prof. Berkouwer's *Studies in Dogmatics* (14 vols. published, of which 10 in translation, by Eerdmans).

2. It is a bit strange to put Prof. Popma in this context. He was trained in classical literature at the University of Leyden; later he developed an interest in philosophy; he became one of the five or six most outstanding members of the Dooyeweerd-Vollenhoven school of Christian philosophy; and he is currently professor of reformed philosophy in the universities of Groningen and Utrecht. He has published extensively, over a wide range of topics: literary criticism; classical studies; philosophical analyses; studies in psychology; excellent "commentaries" on various O.T. books, especially the wisdom literature (*De boodschap van het boek Job*); several works on the nature of theology; and even a novel or two.

And then, at the age of 55, Prof. Popma published the first volume of *Levensbeschouwing: Opmerkingen naar aanleiding van de Heid. Catechismus* (1958). The last volume, and the seventh, has just come off the press. The whole series totals 2500 pages. It is an amazing work, and can only be compared with Prof. Berkouwer's Studies. Prof. Popma will perhaps not even appreciate this comparison, for he rejects the possibility of theology: we cannot, he claims, theologize and theorize about God, church and faith. We can only reflect upon the teaching of Holy Writ as it norms human life in its every-day experience. What one can find, therefore, in the seven volumes of this phenomenal enterprise is on the one hand surprising insights into Scriptural teaching and on the other a critical evaluation of the life of the Church. And all of this with one main intent: how can we again learn to listen to the Bible's radical message for our walk of life in a time when in a hundred ways the Church has departed from the Word since it has followed a variety of "theologies" which have hidden the meaning of the Word. In that way Prof. Popma wants to be a reformation-al thinker: it is about time we finish what Luther and Calvin began, and rid the church of scholasticism and theological accommodations which have hampered us in a real understanding of what the Gospel is all about.

3. The direction which Prof. Popma takes can be discovered in this last volume: *Van het Gebed* (Concerning Prayer). For a discussion of prayer involves a discussion of life. "Prayer is not a part of our life, but the nucleus which shines out in all directions; prayer does not stand next to our work, but exists in the very heart of it" (162). Prof. Popma moves from one part of the Lord's Prayer to the next and shows how they all hang together: prayer, as the supreme expression of human existence, as the first of our "good works," is a unit, is a reflection of the unity of that life if lived in obedience to the Lord's command of love.

This is not the place to discuss the contents of this book extensively. In "Calvinist-Contact" of last week the reader can find a series of quotations which will indicate something of the penetrating insights of the author.

Who should read this book? The whole series of *Levensbeschouwing* will be a bit hard to digest for most members of the church. But *Van het Gebed* is written in such a way that the intelligent participant of Christ's body can profit from it on almost every page. This is perhaps due to the topic, which concerns all of us. The topic also gives the book a unity which I did not find to this degree in the earlier volumes. And Prof. Popma has avoided extensive philosophical and technical discussions. While the set of seven volumes should go to student and pastor, the last one of the series is written for a much broader audience. And for this reason the publisher has made it available separately, without the indexes for the whole set.

There has been much criticism of certain tendencies in Dutch reformed thought today. And indeed it is not altogether clear where some of the younger theologians are heading for. But this book by Prof. Popma stands on a firm Scriptural base. It will shock us at times. And many of our pet theories may be argued out of court. But then only when these pet theories are remnants of scholastic, un-Scriptural tradition, which stand in the way of a true advance in our thought and action.

Bernard Zylstra

VARIA

EEN KWESTIE VAN VERDELING

Een dominee snijdt zich 's zondagsmorgens lelijk in z'n wang bij het scheren en houdt aldus toegetakeld, een zeer lang sermoen. Bij het uitgaan geeft hij, naar gewoonte, alle parochianen vriendelijk een hand. Een dame informeert belangstellend naar de oorzaak van [illegible]ure. "[illegible]mevrouw, ik was vanmorgen zo geconcentreerd op mijn preek, dat ik me tijdens het scheren in de wang gesneden heb." Fijntjes glimlachend zegt dan de "zuster der gemeente": "Zou het niet beter geweest zijn, dominee, als u zich wat meer geconcentreerd had op uw wang en het mes in uw preek gezet had?"

("Lettres de Paron")

DE GROTE STAD ②

door PAUL TAMELING

De grote stad, bedreigd door financiële lasten, verontreinigde lucht, onzuiver water, misdaad en opstootjes, wordt gedwongen de beklemmende vraag onder ogen te zien — en deze op korte termijn bevredigend te beantwoorden — welke maatregelen er zullen moeten worden genomen om het dreigende gevaar af te wenden. Het probleem van de grote stad is sinds geruime tijd in discussie, niet alleen in de Verenigde Staten en Canada, maar evenzeer in verscheidene Europese landen.

In 1898 publiceerde de Engelsman Ebenezer Howard reeds zijn boek *Tomorrow: A Peaceful Path to Real Reform*, waarin hij het plan opperde kleine, landelijke steden te bouwen, die hij de naam gaf van Garden City. Letchworth, een stad op enige mijlen afstand van Londen, werd 60 jaar geleden als een van de eerste Garden Cities gebouwd.

In Amerika zijn eveneens verscheidene nieuwe steden ontworpen, zoals Reston in Virginia en Columbia in Maryland; twee steden die onder de rook van Washington zijn gebouwd. De 17.000 inwoners tellende, Finse stad Tapiola staat in de architecten-wereld bekend als een voorbeeld van moderne stadsbouw.

In Frankrijk heeft premier Pompedou onlangs meegedeeld dat tegen het einde van deze eeuw acht nieuwe steden, elk op een afstand van 40 mijl van Parijs, zullen zijn voltooid. Het bouwen van nieuwe steden schijnt dus de beste oplossing te zijn om de massaliteit van de grote stad te doorbreken.

Men heeft gemeend de binnenstad te kunnen ontlasten door het bouwen van buitenwijken en voorsteden. Dit schijnt echter niet de oplossing te zijn, want het wonen in de 'suburbs' levert ook weer problemen op.

De 'suburb' is geen gesloten geheel. Het is eerder een verlengstuk van de stad. Het mist een centrum, waarom de suburb zich schaart. Men kan het een stad zonder hart noemen, omdat men nooit van het hartje van de voorstad kan spreken zoals men gewoon is de binnenstad het hartje van de stad te noemen. De kleine gemeenschap kan als zodanig wel een eenheid vormen, vooral wanneer het voor het merendeel uit jonge gezinnen met kleine kinderen bestaat. Deze samenbindende factor maakt het leven in een 'suburb' vaak erg gezellig. Zolang de kinderen klein zijn wordt het gemis van een centraal-gelegen winkelstad niet opgemerkt. Zodra de kinderen de hele dag in school zijn gaat de aardigheid van het buiten wonen er voor de moeder gauw af. De vrouw des huizes kan niet gemakkelijk even op en neer naar de binnenstad om boodschappen te doen, vooral wanneer de busregeling nog al wat te wensen over laat. Zijn de kinderen opgegroeid tot 'teenagers', die het vertier voornamelijk in de stad zoeken, dan wenst men wat dichter bij de stad te wonen, vooral wanneer papa gedurig als taxi-chauffeur moet fungeren om de kinderen te bestemder plaatse af te zetten.

Het probleem van de achterbuurten wordt door het bouwen van 'suburbs' evenmin opgelost. De huizen in de buitenwijken en voorsteden zijn meestal te prijzig voor de achterbuurtbewoners. Naar een betere oplossing zal dus moeten worden uitgezien.

Men overweegt nu het bouwen van nieuwe steden. Deze steden moeten echter niet te klein zijn. Het moeten echte steden zijn van ongeveer 100.000 inwoners. Zodanige steden bieden de voordelen van een stad en voorkomen zoveel mogelijk de nadelen van de wereldsteden. Zo'n stad biedt tevens mogelijkheden voor industrie, handel en cultuur. En de inwoners kunnen met trots over hùn stad spreken.

• • •

Engeland heeft sinds 1946 haar British New Towns Act. Deze geeft richtlijnen aan de regering en vakverenigingen die tezamen met particuliere instellingen trachten een plan te verwezenlijken om Londen te ontlasten van een miljoen inwoners. Gezien de enorme financiële lasten die zo'n plan met zich meebrengt is de hulp van de regering onvermijdelijk en moet men deze samenwerking niet zonder meer als socialistisch betitelen. In Nederland heeft men op dergelijke wijze industriecentra, zoals Drachten en Emmen, geïnstitueerd om zodoende de toeloop van mensen naar het westen des lands tegen te gaan. Dergelijke maatregelen zijn van nationaal belang zodat staatsinmenging een heel begrijpelijke zaak is.

In Londen is men momenteel bezig een "Green Belt" rondom groot-Londen te creëren, waarbinnen acht nieuwe steden zullen worden gebouwd, waarin tegen 1980 1 miljoen mensen zullen wonen. 100.000 Londenaren zijn reeds naar enkele nieuwe steden verhuisd. De regering heeft bovendien en contract met 19 omliggende steden afgesloten om er met behulp van de regering nieuwe industrieën te vestigen. Ongeveer 180 industrieën hebben zich buiten Londen gevestigd die 30.000 tot 40.000 mensen met zich mee hebben genomen. Ook hebben 211 bedrijven en kantoren zich in de omgeving van Londen gevestigd met het resultaat dat 21.000 Londenaren in de nabijheid van hun werk zijn gaan wonen. De huren zijn aanmerkelijk lager dan in Londen om het verhuizen aantrekkelijk te maken.

Om de overbevolking in de binnenstad van Londen tegen te gaan heeft men drastische maatregelen genomen. Sinds november staat men het openen van nieuwe kantoren niet meer toe. Alleen bij hoge uitzonderingen mogen bedrijven zich vestigen of uitbreiden. Door het plaatsen van parkeermeters is het aantal geparkeerde auto's gedaald van 51.000 tot 20.000. Men overweegt zelfs alleen voertuigen toe te laten, waarvan de eigenaars in het bezit zijn van een geldige pas.

Door de modernisering van het verkeer worden de afstanden tussen de omliggende steden en de wereldsteden korter. In de Verenigde Staten is men van plan treinen in dienst te nemen die een snelheid van 120 tot 150 mijl per uur kunne halen. Dit jaar hoopt men deze treinen nog in gebruik te nemen die reizigers in minder dan drie uur van New York naar Washington, D.C. zullen vervoeren. Deze treinen maken het wonen in omliggende steden aantrekkelijk doordat men niet langer uren in de auto behoeft te zitten voordat men de plaats van bestemming heeft bereikt. Parkeermoeilijkheden worden daardoor vergemakkelijkt. Alles wordt nu in het werk gesteld om catastrofale gebeurtenissen in de grote steden te voorkomen.

Ondergronds Stadhuis in Toronto

Men is zich wel bewust van de werkelijkheid van de atoombom. Onze tijd wordt zelfs de eeuw van het atoom genoemd. Overigens blijft het meer bij woorden dan bij daden. De gemeenteraad van Toronto laat het echter niet alleen bij woorden. In deze wereldstad heeft men onlangs een ondergronds stadshuis gebouwd, om in geval van een atoomoorlog, vanuit haar 'fallout shelter' de regering van de stad voort te zetten. De politie, de brandweer, sociale zorg en de gezondheidsdienst zijn in dit ondergrondse gebouw, dat terecht de 'Hole' wordt genoemd, ondergebracht. De 'basement' bevindt zich op een halve mijl afstand ten noorden van Aurora en is slechts een steenworp van highway 11 verwijderd.

Benevens een grote ruimte voor de diverse departementen, bevindt zich er een grote garage, en radiowagen en telefooncentrale, die verbindingen onderhoudt met 16 telefooncentrales in de stad. De muur is behangen met kaarten waarop het aantal inwoners per wijk is aangegeven, de brandweerstations staan vermeld an de wegen zijn uitgestippeld welke de inwoners zo snel mogelijk buiten Toronto kunnen voeren.

Men gaat namelijk van de verwachting uit dat in geval van een atoomoorlog de inwoners bijtijds kunnen worden gewaarschuwd door het geloei van sirenes, zodat de stad tijdig kan worden ontruimd. Om een paniekstemming te voorkomen hoopt men vanuit de 'Hole' het verkeer via de radio te regelen. Het is echter te hopen dat het ondergrondse stadhuis alleen maar als bezienswaardigheid zal worden gebruikt.

SUCCES VAN NEDERLANDER

Een oud-Nederlander, zoon van een Schiedamse bouw-aannemer die een aantal jaren geleden met zijn familie naar Zuid-Afrika emigreerde, is hier de gewildste opera tenor van het land geworden.

In het seizoen 1964-1965 heeft deze zanger, Gé Korsten, in niet minder dan twaalf opera's de tenor-hoofdrollen gezongen.

Er is nu een langspeelplaat verschenen: "Gé Korsten sing uit die hart". De opbrengst van de plaat wordt door de heer Korsten aan een weeshuis in Johannesburg geschonken. (African Express)

Waarom zoudt U tot het voorjaar wachten ?

DOE HET NU!

De verstandige lui profiteren van de winter. Vaklieden zijn gemakkelijker te krijgen in de wintertijd — klaar om Uw herstellingen en vernieuwingen te doen wanneer U dat wenst. Materiaal is eveneens in ruime mate verkrijgbaar en Uw budget voor vernieuwing zal dikwijls in de winter verder reiken dank zij de kortingen en gemakkelijker betalingsmethoden in het slappe seizoen.

U kunt tot $4000 lenen met terugbetaling binnen tien jaar tegen lage rente berekening op een door de regering gesubsidieerde NHA Huis Verbetering Lening bij Uw bank.
Indien U de eigenaar van een kleine zaak bent kunt U gebruik maken van speciale Kleine Zaken Leningen verkrijgbaar bij Uw bank.
En boeren kunnen in aanmerking komen voor maximum $15,000 met terugbetaling binnen tien jaar met een Boerderij Verbetering Lening.
Zoals U ziet, zijn er heel wat goede redenen waarom U dat karwei rondom Uw huis of zaak gedurende de winter zoudt kunnen laten doen.

Iedereen vindt er baat bij als het winterwerk toeneemt

Voor advies en hulp vraag Uw "National Employment Office".

Zie HOLLAND

EN BOEK NU UW 21-DAAGS RETOUR:

$335.00 Montreal—Amsterdam vanaf 1 april 1966.

LUCAS KOOPS
Manager

VALENTINE TRAVEL Service 485-0336
1642 Bayview Av. Toronto 17 Ont.

WILLEM G. POOLMAN
advocaat
notaris
meester in de rechten
330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

WIE ZIJN DOEL NOG NIET BEREIKT HEEFT . . .
kome maar naar

BRAMPTON,
de stad van de toekomst!

Er wordt hier goed verdiend, er is werk voor iedereen . . .
en Frank Harkema helpt iedereen
met werk, huizen kopen of huren.

FRANK HARKEMA
REAL ESTATE BROKER
29 McLaughlin Rd. North Brampton, Ont.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

DE GRONDSLAG DER VRIJE UNIVERSITEIT ONDER DE LOUPE

③

•

(In aansluiting op de brieven aan Rev. Klaas Hart)

Wat ik hier schrijven ga sluit aan bij de twee brieven, die ik als ARSS-er richtte aan Rev. Klaas Hart. Ik wend me nu niet meer persoonlijk tot hem, omdat het volgende geen reacti meer is op wat hij in "De Wachter" schreef. Maar het gaat wel over hetzelfde onderwerp, dat ik in mijn laatste brief aanroerde: de grondslag van de V.U. en daar tegenover de "Educational Creed" van de ARSS. Ik wil graag daar nog iets meer over zeggen.

Er is sinds 1880 meermalen een discussie geweest over de grondslag van het onderwijs aan de V.U., die — zoals men weet — eenvoudig en kort luidt: "De Gereformeerde Beginselen". Ik herinnerde in mijn laatste brief aan de kwestie Lohman en aan de 19 punten van Kuyper, waarin hij uiteenzette langs welke methode men tot een nadere bepaling van deze "Gereformeerde Beginselen" kon komen. Later kwam de grondslag ter sprake in een referaat, dat Prof. Dr. F. L. Rutgers in 1899 hield op de jaarvergadering van de vereniging voor Hoger Onderwijs op G.G. over de vraag: "Moet art. 2 van de Statuten gewijzigd worden om het Gereformeerd karakter van de V.U. te waarborgen?" Weer later meenden Prof. Bavinck en Prof. Biesterveld bij hun benoeming als professoren aan de V.U. een eigen interpretatie van artikel 2 te moeten publiceren. En ook in 1927 werd naar aanleiding van de kwestie Geelkerken door Directeuren en Curatoren een commissie benoemd, die uitspraken over de grondslag der Vrije Universiteit deed.

Vatten we het allemaal samen, dan kan er alleen worden geconcludeerd, dat ondanks alle discussie er als grondslag van het onderwijs aan de V.U. nimmer een scherp omlijnde uiteenzetting van "De Gereformeerde Beginselen" is gegeven. Hoewel de commissie van 1927 aan Directeuren en Curatoren in overweging gaf om het uiterst belangrijke vraagstuk van de wetenschappelijke formulering der Gereformeerde Beginselen opnieuw en met aandrang onder de aandacht der Senaat te brengen, is tot op vandaag een formulering nog niet tot stand gekomen.

Dit alles op te halen is de moeite waard, omdat op dit ogenblik weer de grondslag van de V.U. in discussie is. In de loop van het afgelopen jaar is er opnieuw een commissie benoemd, die thans de vraag onder het oog moet zien, of — gelet op de gewijzigde omstandigheden — de grondslag van de V.U. dient te worden herzien of althans ruimer dient te worden toegepast.

De volgende problematiek doet zich voor.

De Vrije Universiteit wordt groot. Professor Schippers, die in het najaar 1965 bij de overdracht van het rectoraat een rede hield, heeft er op gewezen, dat de situatie, die Kuyper bij de opening van de V.U. deed zeggen, dat men "met de naam Universiteit tot schamens toe verlegen was", wel zeer grondig veranderd is. Enkele jaren geleden waren er reeds enkele duizenden studenten en een stoet van hoogleraren en docenten, die ver over de honderd reikte. Het zal nu nog wel veel meer zijn.

Nu is de V.U. toegankelijk voor ieder, die er studeren wil, afgezien van zijn of haar confessionele overtuiging. En daar begint het probleem. Want studeren aan een hedendaagse universiteit betekent steeds meer, niet alleen "receptief", maar ook "productief" bij de wetenschappelijke arbeid betrokken worden. Studenten worden te zijner tijd assistenten van professoren in een bepaalde faculteit. Daar hebben ze recht op, want dat behoort bij hun studie. En niet alleen zijn hier kansen en mogelijkheden, die men aan geen student ontnemen mag, maar ook de Universiteit kan zulke krachten niet missen. Bij de toeloop van steeds meer jongeren vervullen ze in het universitaire onderwijs een taak. Maar als nu zo'n assisterende student de grondslag van de V.U. niet onderschrijft, wat dan? Moet hij dan uitgeschakeld worden, of moet er een oplossing gevonden worden, die iets met de grondslag te maken heeft?

We ontlenen de bovenstaande zakelijke gegevens aan het Gereformeerde Weekblad en we willen er graag een paar opmerkingen over maken.

In de eerste plaats geloven we niet, dat het juist is om mee te zingen in het koor van degenen, die ook nu weer hoofdschuddend jammeren over "de geestelijke achteruitgang" in Holland. Er is met name aan deze kant van de oceaan en neiging om alles wat zich tegenwoordig in Calvinistisch Holland voordoet te bestempelen als "een snelle afgang der wateren". De bovengenoemde problematiek aan de V.U. heeft echter een zeer concrete aanwijsbare oorzaak, en het is de vraag of men dat zo maar zetten mag in het raam van de z.g. "heroriëntatie" van het Gereformeerde leven, die ongetwijfeld in Holland te constateren is. En ook al zijn hier verbanden, dan nog moeten we in ons oordeel voorzichtig blijven. Wan de "heroriëntatie van het Gereformeerde leven in Holland heeft naast een gevaarlijke ook een zeer gezonde zijde, en bovendien zal het niet lang duren of wij staan hier voor dezelfde vraagstukken. Ons Calvinisme op dit "vooruitstrevend" continent is altijd zeer conservatief enkele tientallen jaren achter Holland aangekomen. Ik kan daar hier niet op ingaan, want het leidt op een zijspoor. Ik wil alleen maar zeggen, dat we in ons oordeel bescheiden moeten zijn. Daar komt bij, dat de commissie voornoemd wordt voorgezeten door de bekende Ds. P. N. Kruyswijk. Die naam heeft een soliede klank. We wensen de commissie Kruyswijk de leiding des Geestes toe en bidden, dat zij tot een goede en doeltreffende oplossing van het vraagstuk komen zal.

Dat neemt intussen niet weg, dat er bij ons toch allerlei vragen rijzen.

De moeilijkheid, waarvoor deze commissie zal staan, is dat zij een *niet nader gedefinieerde* grondslag, die slechts spreekt van "Gereformeerde Beginselen" zal moeten verruimen. Er is immers al zoveel ruimte. De uitdrukking laat zowel een "preciese" als een "rekkelijke" interpretatie toe. Gedurende de eerst decennia van het bestaan van de V.U. heeft men zich kennelijk aan een "preciese" interpretatie gehouden, getuige de discussies en de kwesties, die zich voordeden. Laat het zo zijn, dat er tegenwoordig een meer "rekkelijke" interpretatie nodig is. Het zal echter niet eenvoudig zijn om de uitdrukking zelf te vervangen door één, die wijder mogelijkheden biedt en die toch het Gereformeerd of Calvinistisch karakter van de V.U. ten volle weergeeft en die met name de idee van positief Christelijke wetenschap vertolkt.

Men zou natuurlijk kunnen gaan spreken van "Christelijke Beginselen", maar iedereen voelt onmiddellijk: dáár is het eind van weg. Of men zou kunen vaststellen: "De Beginselen van Gods Woord", maar doet men dat, dan is onmiddelijk de kwestie der schriftbeschouwing in het geding. In dit verband is het nog wel zeer de moeite waard de opmerkingen te lezen, die Prof. Rutgers in 1899 maakte in het bovengenoemde referaat over de grondslag van de V.U. Hij zette uiteen, dat in de uitdrukking "De Gereformeerde Beginselen" niet alleen de Schrift als grondslag lag besloten, maar ook het antwoord op de vraag, hoe de Schrift moet worden aanvaard en hoe het gezag van de Schrift dient te worden gehandhaafd.

Maar we laten dat alles nu maar rusten. De commissie ziet misschien wel hele andere mogelijkheden van practische aard met behoud van de bestaande grondslag, die intussen als "onveranderlijk" in de Statuten is vastgelegd.

Want wij worden al mediterend over deze grondslag als vanzelf gedreven naar een hele andere vraag. Deze: Is het wel als een zegen te zien, dat de V.U. zo groot wordt? Men zit met het probleem en men moet iemand, die met zulk een probleem zit niet onmiddellijk beschuldigen van beginselslapheid, maar wel kan men zeggen, dat het probleem allesbehalve begerenswaard is. Uitwendige voorspoed is lang niet altijd werkelijke zegen. Bij de V.U. heeft zich altijd dit treffende verschijnsel voorgedaan, dat haar invloed onevenredig was aan haar kleine omvang. De V.U. heeft al spoedig een zeer grote nationale en ook internationale betekenis gekregen en er is van dat kleine universiteitje aan de Keizersgracht in Amsterdam een geweldige stimulans uitgegaan tot de ontwikkeling van het Calvinistisch wetenschappelijk denken over heel de wereld. Daar kan Amerika van meepraten. De oorzaak daarvan lag niet in de omvang der universiteit, maar in haar beginsel, met name in de "preciese" interpretatie van haar grondslag. Dat is niet ongewoon in het Koninkrijk Gods. Gods Rijk wordt minder gediend door *massale* kracht dan door *innerlijk geestelijk gezonde* kracht. Zo wordt het deeg met het zuurdesem doorzuurd. Ik denk in dit verband aan wat Kuyper schreef in De Heraut van 5 januari 1896, toen hij zijn reeds eerder genoemde 19 stellingen publiceerde. Hij schreef letterlijk:

"Niet dan toch bloeit die Universiteit, als ze, met prijsgeving van haar beginsel, het getal van haar hoogleraren en van haar studenten verdubbelt, maar als ze blijkt innerlijke veerkracht te bezitten, om onder de pijnlijkste omstandigheden, zij het ook met verlies van hoogleraren en studenten en geldmiddelen, *haar beginsel ongeschonden te bewaren.* De sierlijkste boom gaat dood, als de wortel verkankert, ook al staat zijn kroon op het ogenblik nog wijd vertakt. En daarentegen, zolang de wortel maar gezond blijft, kan de afgehouwen tronk nog uitlopen, ook al moest desnoods heel de stam worden afgekapt,"

Neen, we willen niet critiseren. De V.U. heeft zich zelf niet groot gemaakt, maar is groot geworden. Maar we herhalen toch, dat we haar huidige problematiek niet begerenswaard vinden.

En we stellen nog een andere vraag. Zou het tóch niet beter geweest zijn als er gedurende de 85 jaren van haar bestaan een duidelijke formulering van de "Gereformeerde Beginselen" was gekomen. Er is dikwijls op aangedrongen, het is dikwijls niet gewenst geacht, maar wreekt zich óók op dit ogenblik niet het feit, dat er nimmer zulk een formulering kwam?

En dan denk ik aan de ARSS. Tegenover de Vereniging voor Hoger Onderwijs op G.G. in Nederland zijn we met het werk van onze ARSS "tot schamens toe verlegen", maar ik ben toch dankbaar voor de "Educational Creed", die de ARSS aan ons volk heeft voorgelegd. En als ik dan denk aan de arbeid, die gedurende twee jaar, onder aanroeping van Gods Naam, door middel van discussiëren en wikken en wegen is verricht om tot de samenstelling van deze "Creed" te komen, dan kan ik niet anders dan met grote blijdschap vervuld zijn. Want dan wordt daarin toch een formulering van "Gereformeerde Beginselen" voor de beoefening van wetenschap gevonden. Ik zeg dat met opzet zo. Want deze "Educational Creed" is niet een weergave van de Wijsbegeerte der Wetsidee, zoals ten onrechte wordt gesuggereerd. Deze "Creed" heeft zelfs niet de pretentie wijsgerig te zijn. Het is een schriftuurlijke positivering van wat de beoefening van Christelijke wetenschap beoogt. En degenen, die deze moeizame arbeid deden, hebben zich bewust geweten te handelen "in Kuypers lijn".

Natuurlijk wil dat niet zeggen, dat met zulk een "Creed" er een waterdichte garantie is voor de handhaving van het Christelijk karakter van alle wetenschapsbeoefening, die de ARSS ooit stimuleren zal. Wie biedt er in deze zondige wereld waterdichte garanties? Maar dan is er toch en diep besef van verantwoordelijkheid getoond en een daad van verantwoordelijkheid verricht.

En dan kan ik niet nalaten hier een laatste opmerking aan toe te voegen. Als er dan critici zijn, zoals Rev. Jan Van Harmelen, die eventjes losweg met een breed gebaar die moeizaam verworven "Educational Creed" opzij schuiven als "te hoog voor het volk", dan kan ik me daar alleen maar diep over bedroeven. Want noch de Christelijke wetenschapsbeoefening, noch ons Gereformeerde volk worden door zulk een ongemotiveerd oordeel iets verder gebracht.

Als er een band gelegd zal worden tussen de zaak van de Christelijke wetenschap en ons Gereformeerde volk, dan zal het de band van HET BEGINSEL moeten zijn. Dat alleen is een stevige band. Een band, die veel meer waard is dan wat in onze Amerikaanse wereld op dikwijls zeer oppervlakkige wijze "public relations" wordt genoemd.

Daarom kunnen we niet beter doen dan ons Gereformeerde volk met de neus drukken op de beginselen, waarop Christelijk Hoger Onderwijs dient te rusten. Dat is opnieuw een moeizame arbeid. Maar tot die arbeid heeft de ARSS zich gezet. En zulk een arbeid vindt altijd weerklank in de harten van het eenvoudige volk, van de "farmers" en de "bakers" en de "butchers", die door hun opvoeding en door de genadige werking van de Geest des Heren Gereformeerde voelhorens in hun leven hebben gekregen.

Henry Van Andel

De eigenaar van een Service Station in Cameron, Wisc., U.S.A., had een goede dag toen hij voor $700,— een antieke auto kon kopen. Hij hoopt het oudje binnen enkele maanden weer in prima conditie te hebben. De auto is een All State, gefabriceerd voor Sears Roebuck Co. Een farmer in de buurt van Cameron had de auto 47 jaar lang in een oude schuur opgeborgen.

PIONIER EN IMMIGRANT

In 1807 — gedurende de Franse bezetting onder Keizer Napoleon Bonaparte — werd in Amsterdam de eerste Nederlandse levensverzekeringsmaatschappij opgericht. De "Hollandsche Societeit van Levensverzekeringen N.V." werd door dit initiatief de pionier in levensverzekering op het vasteland van Europa.

In 1954 — bijna anderhalve eeuw later — gaf dezelfde Nederlandse onderneming wederom blijk van haar pioniersgeest door zich als eerste levensverzekeringsmaatschappij van het Europese continent in Canada te vestigen.

De nieuwe immigrant — hier beter bekend als "Holland Life" — moest in vele opzichten dezelfde moeilijkheden overwinnen als andere Nederlandse immigranten in Canada. Maar dankzij het vertrouwen van haar polishouders en de energie van haar medewerkers wist zij in 11 jaar uit te groeien tot een florerend bedrijf.

Bij het begin van 1966 hebben meer dan 12.000 polishouders hun financiële toekomst verzekerd voor meer dan 85 miljoen dollar. Holland Life is een speciaal woord van dank verschuldigd aan de vele polishouders van Nederlandse afkomst. Deze hebben in belangrijke mate bijgedragen om de emigratie van de Hollandsche Societeit tot een succes te maken.

HOLLAND LIFE
INSURANCE SOCIETY LTD.

Symbool van Zekerheid . . . sinds 1807

HOOFDKANTOOR VOOR CANADA: 1130 BAY STREET, TORONTO 5, ONTARIO

Onze Nederlandse vertegenwoordigers zijn gevestigd in: Bowmanville, Brockville, Calgary, Edmonton, Hamilton, London, Montreal, Ottawa, New Westminster, Red Deer, Toronto, Vancouver, Victoria en Welland.

NIEUWE UNIEKE SERVICE VAN DE SCOTIABANK

Beleg 50¢ of $50.000
Maak van elke 75¢ $1
met de zesjarige
Spaaraandelen van de Scotiabank

Scotiabank Spaaraandelen is een nieuwe uitstekende manier om Uw spaargelden voor Uzelf aan het werk te zetten. U koopt ze met 25% korting en in zes korte jaren brengen ze de volle nominale waarde op — d.w.z. een derde meer dan U betaalde.

Het betekent dat U elke 75¢ in $1 omzet met deze Scotiabank Spaaraandelen. U kunt ze zelfs voor 50¢ tegelijk kopen met Scotiabank Spaarzegels. Informeer naar deze unieke, winstgevende manier om Uw gelden bij de Bank of Nova Scotia te beleggen — vandaag.

Koop voor een waarde van slechts $10 of zoveel als U wenst — te allen tijde inwisselbaar.

Scotia BANK

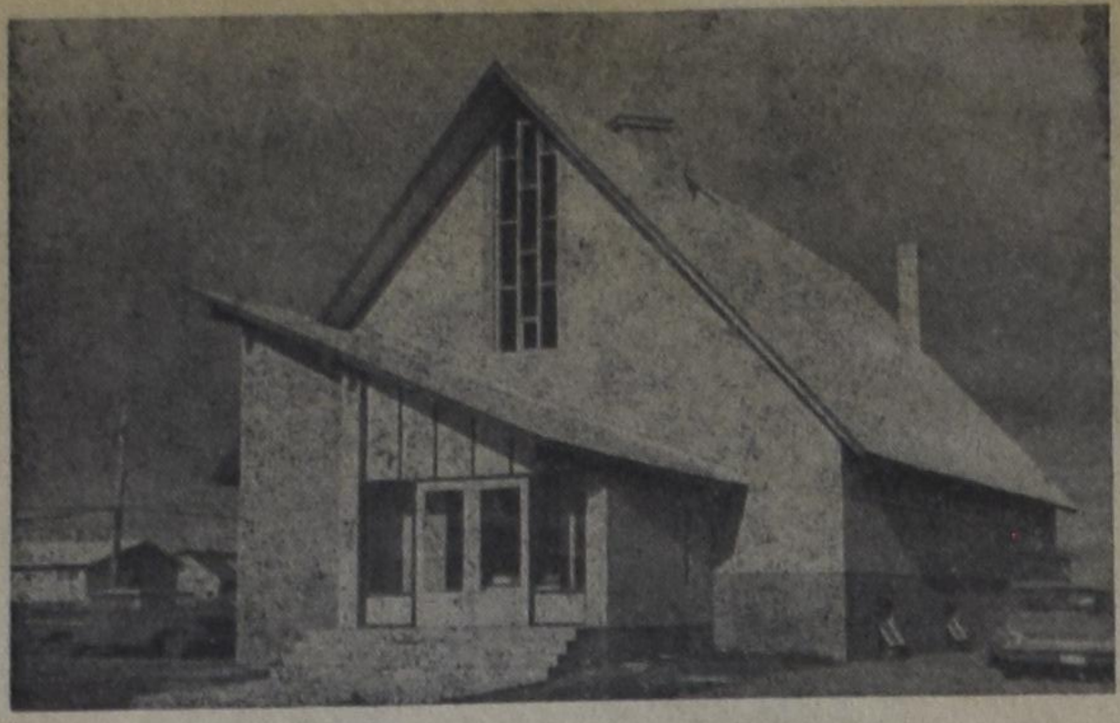

Taber has a new Christian Reformed Church

December 14 of last year was a happy day for the Christian Reformed Church of Taber, Alberta. It was about fourteen years that the congregation was organized and four years ago that plans first were made to construct a new building, as the old social hall which had been purchased from the Mormons in 1951 was showing increasing signs of decay. Leaky, draughty, unpleasing to the eye, with floors almost inviting people to drop cigarette butts on them or to keep their rubbers on instead of taking them off, a poor heating system of old gas stoves, this was the "sanctuary" in which the Taber congregation worshipped and carried on their other activities. Sunday-school classes were held under the platform in two rooms with no windows and no ventilation. Fortunately there was also one large room on the street level, a consistory and a kitchen.

However, although the building was "van hout", the congregation was "van goud", not only because they held two drives in three years time and contributed very generously towards the building fund, but also, and indeed primarily, because the hearts were aglow with love for the Lord and His Church. Faith and perseverance, many prayers and hard work, plus the able planning and execution of the work by a building firm which also had a "spiritual" stake in the matter, accomplished under God's blessing the work begun with much human trepidation.

On the day mentioned above the new church was dedicated to the Lord and His service. Hearts were overflowing with thankfulness; many names could be mentioned; only one does not know where to stop. So let's finish with the name of Him who remembered His people: praise be to Him and to Him alone.

Whenever you pass Taber, on your way East or West, North or South make sure to make a stop and have a look. And if it happens to be a Sunday, come and worship in the new building, located on Fiftieth Street, about ten blocks North from the railway tracks.

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
733 Alger St., S.E.
Grand Rapids, Michigan
a synodical board

INGEZONDEN

Hopeloos?

Het is de laatste maanden nogal eens voorgekomen, dat Christen-werknemers hun betrekking verloren, omdat zij weigerden het program van een zogenaamde neutrale vakbond te ondersteunen. Verscheidene malen kon er weinig gedaan worden om het onrecht te rectificeren. U weet wel, dat is laatst nog gebeurd in Edmonton, en in een paar plaatsen in British Columbia. Een duidelijke en zeer pijnlijke herinnering steeds weer dat er nog zo veel moet veranderen, voor er van recht en vrijheid op dit gebied sprake kan zijn. Toch mogen we er steeds ook weer dankbaar melding van maken wanneer er in geloofsvertrouwen en eendrachtig getuigd wordt, en wij mogen ervaren dat er zichtbaar resultaat op het getuigenis gegeven wordt.

Zo gebeurde het bijvoorbeeld kort geleden in Toronto dat een meisje van 17 jaar de school vaarwel zei en op een vaste baan uitging. Een baan kreeg zij en, zoals al gauw bleek, op een bedrijf waar de Textile Workers Union gewoon is uit te maken wie er wel of niet mag werken. Dat bleek al toen haar na korte tijd werd verteld dat zij lid moest worden van de Textile Workers Union, die bekend staat als een nogal rossige instelling.

Dit is beslist geen leuke ervaring als je pas van school bent en je als het ware moet omschakelen naar het leven tussen mensen van elk soort overtuiging of geen overtuiging, en alle mogelijke achtergrond. Het laatste wat je dan wel wilt is een buitenbeentje te worden, afgezonderd te staan. Dat hebben we trouwens allemaal, of we nu 17 of 47 zijn; "who wants to be an oddball anyway?" om het maar erg zacht en netjes uit te drukken.

Ook in dat geval was er helemaal geen behoefte om de heldin uit te hangen. Wel maakte de Here het mogelijk dat zij te kennen gaf niet deel te kunnen uitmaken van deze niet-Christelijke bond, want uit jezelf doe je dat niet. En dat zal heus niet op zo'n vlotte welbespraakte manier gebeurd zijn.

Gelukkig werd ook contact opgenomen met de C.J.L. Foundation zodat een van de leden van de Foundation een onderhoud had met de vertegenwoordiger van de Textile Workers waarbij de reden van de weigering lid te worden wat nader kon worden omschreven, terwijl tevens duidelijk werd gemaakt dat de Foundation, zo dit maar enigszins mogelijk was, de zaak hogerop zou nemen indien tot ontslag zou worden overgegaan.

De Textile Workers Union nam toen het aanbod aan het meisje een bedrag evenredig aan de contributie aan een liefdadigheidsinstelling te laten betalen.

Daar zijn we toch wel erg dankbaar voor. En wel wat beschaamd ook.

Ook in een andere plaats zagen we resultaat. Alleen nam dat veel langer. Al in December 1964 gaf een vijftiental werknemers van een bedrijf in Barrie, Ontario, aan de bedrijfsleiding schriftelijk te kennen, dat zij niet bereid waren steun te verlenen aan de Amalgamated Meat Cutters and Butchers Workmen of North America, welke union poogde de alleenvertegenwoordigingsrechten te verkrijgen bij Robson Lang Leather Co. Deze rechten, bargaining rights/certification, werden inderdaad door de "Butchers" verkregen, en ook tijdens de onderhandelingen (en dit steeds in nauw contact met onze C.J.L. Foundation) werden de partijen aan de bezwaren van de genoemde werknemers herinnerd. Deze onderhandelingen namen maanden in beslag, vooral ook omdat men het niet eens kon worden over het gedwongen lidmaatschap of de gedwongen betaling.

De zaak was bijna al een jaar aan de gang voor eindelijk de uitslag kwam: de collectieve overeenkomst werd afgesloten zonder de bepaling dat ieder lid moet worden of financieel steun moet geven aan de "Butchers". *Wel* draagt ieder nu een bedrag evenredig aan de contributie af aan een liefdadigheid van de eigen keuze.

Dat dit inderdaad zo zou gebeuren wist men ook van tevoren niet, om precies te zijn, het zag er zelfs wel een beetje hopeloos uit. Maar hopeloos is het natuurlijk nooit als wij in geloof iets doen.

Het mooie hier was ook nog, dat niets door de werknemers op eigen houtje werd gedaan, doch dat zij via enkele vertrouwde mensen in Barrie onze Foundation op de hoogte hielden en de gegeven instructies nauwgezet opvolgden.

In het kort kunnen wij ook nog mededelen, dat wij enkele weken geleden naar aanleiding van een uitnodiging ontvangen van Mr. L. Rowntree, Minister van Arbeid van Ontario, de minister weer een document ter hand hebben gesteld, waarin onder meer verzocht wordt om invoering van de "multiple bargaining agent." Verwezen wordt vooral naar het feit dat het in de meeste provincies in Canada, en ook op het federale niveau, reeds mogelijk is dat meer dan *één* organisatie de werknemers vertegenwoordigt, dat deze organisaties samen "bargaining agent" kunnen zijn. Wij verzoeken de minister dan het mogelijk te maken dat deze bepaling in Ontario wordt ingevoerd, *en* wordt toegepast! Waarom zou het niet mogelijk zijn dat de minister in zekere gevallen bepaalt dat samengewerkt moet worden, als er een aantal werknemers is dat zich niet bij de ene, doch wel bij een andere bond wil aansluiten?!

Met betrekking tot de twee belangrijke rechtszaken, nl. "Mostert" en "Van Manen" kunnen nog niet veel verdere bijzonderheden bekend worden gemaakt. In beide gevallen wordt gestaag door gearbeid aan zekere voorbereidingen. Zo zullen bijvoorbeeld in het laatste geval in het begin van januari enkele zogenaamde kruisverhoren worden afgenomen, een soort gesprek waarbij onze advocaat de tegenpartij een aantal vragen stelt waarbij dan vraag en antwoord stenografisch worden vastgelegd voor verder gebruik voor het gerecht. Ook zal de advocaat van Cupe aan onze "getuige" een aantal vragen stellen op deze wijze, waar natuurlijk onze eigen advocaat ook bij aanwezig is.

Mogen wij u hier tenslotte dan uitnodigen op onze jaarvergadering die we over enkele weken hopen te houden, en wel op zaterdag 29 januari 1966, 's middags half twee, in de Second Christian Reformed Church, Albion Road, Toronto.

Er zal ruimschoots gelegenheid zijn dieper op een en ander in te gaan. Spreker die middag: Rev. James Joosse, die zal spreken over het onderwerp:

"What is Justice?"

Indien u nog nooit op een onzer jaarvergaderingen bent geweest, dan hebt u wel wat gemist Die schade kan nu beslist ingehaald worden!

C.J.L. Foundation,
(The Committee for Justice and Liberty)
P.O. Box 151,
Rexdale, Ontario .

Mannenpraat

ONBEVREESD

Wat is dat toch een heerlijk ding om onbevreesd te leven. Maar helaas, het leven heeft zo veel dingen die vreesaanjagend zijn, dat wij maar moeilijk er aan toe komen om onbevreesd te leven.

Eigenlijk is een Christen iemand die onbevreesd leven kan, want Christen zijn dat wil toch niets anders zeggen dan in Christus geborgen zijn.

En wat worden er niet een heleboel mooie woorden gezegd en geschreven over God's trouwe zorg over ons. En natuurlijk, wij hebben daar wel naar geluisterd en wij willen dat ook wel aannemen, maar we kunnen toch ook aan de andere kant al de zorgen zo maar niet afschudden.

Voor velen was de overstap van het oude naar het nieuwe jaar een zaak van droefheid en veel zorg. Velen zijn ook in het afgelopen jaar weer weggenomen door de dood en soms was het zo onverwacht, zo geweldig als een inslaande bliksem.

Terwijl ik dit schreef kwam er een brief bij mij in van iemand die pas zijn vrouw had verloren en hij schrijft: ik sta nog verbijsterd, ik kan het mij niet realiseren,op een theevisite kreeg ze een hersenbloeding en met enkele dagen lag ze op het kerkhof.

En dat is de gang van het leven, wij zijn nog de levenden, maar wij wandelen tussen de doden.

Ergens in Nederland staat op het ijzeren hekwerk bij de ingang van het kerkhof deze merkwaardige rijm:

Wat gij nu zijt, was ik voor deze
Wat ik nu ben, zult gij ras wezen.

Dat is de sprake die uitgaat van de dodenakker, maar dit is geen evangelie, dit is geen blijde boodschap. Gelukkig maar dat wij nog iets meer hebben dan deze kerkhof-prediking.

Wij hebben de prediking van het Evangelie van de levende Christus die de dood heeft overwonnen.

We zouden het ook zo kunnen zeggen, wij hebben het Evangelie van de gerust-stelling, van niet bang zijn.

Wij zijn soms niet alleen bang voor de dood maar ook bang voor het leven. We zijn bang voor onze kinderen als ze groot worden in deze boze wereld, bang voor de verleiding waarin zij leven; we zijn bang als we ouder worden dat we zullen vereenzamen als wij er alleen overschieten, bang dat we misschien nog veel moeten lijden en bang dat ons geloof niet sterk genoeg zal zijn om alles te dragen.

Misschien is het wel daarom dat de Heiland wist dat wij altijd zo vreesachtig zijn, dat Hij zo vaak gezegd heeft: "Vreest niet".

Ik las eens van een predikant die bij de bezoeken die hij deed bij zieken en ouden van dagen voorzichtig informeerde hoe zij stonden tegenover de dood.

De antwoorden waren nogal verschillend en bij de meesten was het sterven een moeilijke zaak. Maar het antwoord van één man was zo mooi en de moeite waard om door te geven.

Een oude broeder zei tegen hem: Wel dominee, daar denk ik eigenlijk weinig aan. U moet weten, ik heb altijd open en oprecht voor de Here geleefd en de Here heeft tot hiertoe alles wel gemaakt. En nu ga ik maar gewoon door; in 't voorjaar dan spit en zaai ik mijn tuintje; ik weet niet of ik de vrucht nog opeten zal, op *Zijn* tijd zal de Here mij wel weg roepen, maar eerlijk dominee, zorgen heb ik daar niet over.

Dat is christelijk onbevreesd leven. Nu weet ik wel, het ligt niet altijd zo eenvoudig. Een weduwe, wier man plotseling was overleden, terwijl zij zelf in het ziekenhuis was voor een operatie,: "Ik kan elke dag wel wenen om het gemis van mijn man, maar soms laat de Here mij ook zingen: 'Want God de Heer, zo goed, zo mild'."

En nu zijn wij het nieuwe jaar al weer ingetreden en laten we elkaar maar aanmoedigen om gewoon en onbevreesd door te gaan met alles wat wij hebben te doen.

De moeders in hun gezin met de zorg voor de kinderen; de man op zijn akker straks weer met ploegen en zaaien. Gewoon doorgaan net als die oude broeder, ook met ons werk voor de Kerk en voor de Mannenvereniging, opdat wanneer de Here komt Hij ons vindt als getrouwe dienstknechten en die Zijn Woord hebben bewaard.

T. Schinkel

P.S. Als er onder de oudere lezers zijn die nog niet goed overweg kunnen met het Engels en die niet meer in de gelegenheid zijn om een Hollandse kerkdienst bij te wonen, kunnen zij van mij zo nu en dan een Hollandse preek toegezonden krijgen.

Inzendingen voor deze rubriek aan: Mr. T. Schinkel, R.R. 1, Amherstburg, Ont.

Uw belegging groeit met een-derde in zes jaren!

BANK OF MONTREAL HOOG-RENDEMENT, ZES-JAAR SPAAR CERTIFICATEN

Koop een $10 Certificaat voor $7.50

Op de vervaldag zullen kopers van deze certificaten $10.— ontvangen voor elke belegde $7.50. Dit komt overeen met een samengestelde rente van 4.85% per jaar, berekend halfjaarlijks, of een enkelvoudige rente van 5.55% per jaar over het oorspronkelijk geïnvesteerde bedrag.

De certificaten kunnen ten alle tijde tegen het volle bedrag ingewisseld worden, na zes maanden met verdiende rente.

Verkrijgbaar in bedragen van $10.— tot $50.000.— bij elk filiaal van Canada's Eerste Bank.

Voor al Uw
Verzekeringen
Auto-, Brand-, Ongevallen- en Ziekteverzekering
(met wekelijks inkomen)
en alle andere verzekeringen
Mac. Vanderhout
Insurance Agency Ltd.
795 KING STREET EAST HAMILTON, ONT.
PHONE LI 4-2837

AOW IN HET BUITENLAND

Bejaarden die naar het buitenland vertrekken kunnen hun gehele AOW-pensioen blijven behouden. Voorheen kon slechts het pensioen, dat opgebouwd is over werkelijke verzekeringsjaren gelegen tussen 1 januari 1957 en het bereiken van de 65-jarige leeftijd, in het buitenland worden uitbetaald. Dit betekende, dat het pensioen van wie op 1 januari 1957 reeds 65 jaar was, in het buitenland in het geheel niet werd uitbetaald en dat zij die na 1 januari 1957 65 jaar werden, hun pensioen sterk zagen verlaagd. Indien men Nederlander is, het pensioen in Nederland heeft verkregen en na het bereiken van 59 jaar — al dan niet onafgebroken — gedurende zes jaren daadwerkelijk in Nederland heeft gewoond kan thans het volledig AOW-pensioen in het buitenland worden uitbetaald.

Overlijdt de man, die aan deze voorwaarden voldoet, dan zal de weduwe ook in het buitenland in het algemeen aanspraak op pensioen verkrijgen mits zij 65 jaar wordt uiterlijk op de laatste dag van de vijfde maand volgende op die van het overlijden van de echtgenoot.

De uitbetaling van het pensioen op grond van deze regeling zal plaatsvinden over tijdvakken liggende na 31 augustus 1965.

Degenen, wier ouderdomspensioen is ingetrokken of verminderd, omdat zij zich reeds in het buitenland hebben gevestigd, zullen met ingang van 1 september 1965 weer aanspraak op (volledig) pensioen kunnen doen gelden, mits zij aan de hierboven genoemde voorwaarden voldoen.

(Uit: *Feiten en cijfers — Kluwer*)

OORLOGSSPEELDGOED IN WEST-DUITSLAND NIET POPULAIR

Bamberg (DaD) — Er bestaan in West-Duitsland thans nog maar drie firma's, die oorlogsspeelgoed maken. Het aandeel van dit speelgoed aan de totale productie in de Duitse Bondsrepubliek bedraagt nog niet eens één procent. Deze gegevens verstrekte de "Werkgemeenschap speelgoed" in Bamberg. Deze organisatie, waarin de belangrijkste Westduitse speelgoedproducenten en handelaars verenigd zijn, geeft het oorlogsspeelgoed in de Bondsrepubliek nog maar weinig kansen. Daarbij zou deze branche voor het jaar 1965 weer met een stijging van de omzet van tien procent kunnen rekenen. In geld uitgedrukt zal, naar men aanneemt, dit jaar voor één miljard Dmark aan speelgoed worden omgezet. Daarvan komt rond 114 miljoen Dmark voor rekening van de speelgoedimport uit Japan, Italië en de VS. Een derde van de Westduitse speelgoedproductie werd in 1965 geëxporteerd, hoofdzakelijk naar de VS, Zwitserland en de andere EEG-landen.

LEZERS SCHRIJVEN

Overvoorde's Kersttekeningen

Wij hebben erg lang gekeken naar de "*mooie*" tekening op uw Kerstnummer en ook naar de tekening *in* het nummer.

Aan ons zoontje van tien jaar vroegen wij wat hij zag op de tekening op de voorpagina, nu daar kon hij niets uit opmaken en de tekening *in* het blad daar zag hij met veel verbeelding een priester in; tenslotte moest het toch *wat* zijn en "of hij geen ezel zag". Hij zei: er zal wel één ónder of achter zitten, maar zien kun je hem niet."

Een tachtigjarige zei: "wij zijn zeker niet artistiek genoeg om er wat van te snappen" toen wij zijn mening vroegen. Echter vond hij Johannes 1 niet zo moeilijk en zeker niet duidelijker worden door verschillende krassen door elkaar.

Wij weten niet of dit alles als een "grap" bedoeld is, maar dan verwachten wij van een blad als "Calvinist-Contact" niet dat er met teksten "grappen" gemaakt worden.

Dus we moeten aannemen dat het de heren ernst is, maar dan was dit toch zonde van het papier, en het woord bij de voorplaat toch wel een wat vroom aandoend praatje.

Kom, laten we nu a.u.b. nuchter blijven en Calvinist-Contact niet tot "leeringhe ende vermaeck" gebruiken en dat met gebruik van Bijbelteksten. Laten we dan maar eenvoudig "ouderwets" blijven en een geslaagde foto of *duidelijke* tekening gebruiken, met een "*gemakkelijk*" te begrijpen tekst, waar ieder wat aan heeft en niemand zich aan behoeft te ergeren!!

Mr. en Mrs. H. Voskuilen

Niagara Falls, Ont.

Wij hebben meer reacties op Mr. Overvoorde's tekeningen in ons Kerstnummer ontvangen. Sommige afkeurend, sommige waarderend. Niemand make hiervan echter, dat het Kertgebeuren aanleiding zou geven tot grappen of overdenkingen tot misbruik van de Heilige Schrift. Red.

HARTELIJKE GELUKWENSEN!

Op 3 december 1964 werd het huwelijk voltrokken tussen Audrey Haringa, wier ouders in Nederland wonen, en Fred R. Van de Velde, zoon van Mr. en wijlen Mrs. E. Van der Velde te Hamilton. De plechtigheid vond plaats in de First Christian Reformed Church van Hamilton, Ont., en werd verricht door Rev. A. Kuyvenhoven. Rev. C. Vriend hield de predikatie.

—

Wij vestigen er nogmaals de aandacht op, dat wij huwelijksfoto's gaarne plaatsen, waaraan geen kosten verbonden zijn. Bij het inzenden van de foto's (die niet kunnen worden teruggezonden) gelieve men tevens de bijzonderheden van de huwelijkssluiting te vermelden.

NAAR NEDERLAND?

Per boot of vliegtuig. Wij verzorgen 21-daagse retours, groepsreizen en charters. Vóór U besluit hoe of wanneer, vraag eerst

JAN FABER, Mgr.

Burlington Travel Service

Agenten voor K.L.M., H.A.L. en alle andere scheepvaart- en luchtlijnen. Kantoor:

2015 Lakeshore Road, Burlington, Ont.

(Naast het Bus Terminal) **Tel. NE 7-5222**

Na kantooruren bel Jan Faber 's avonds thuis op NE 7-5119.

VANAF 1 APRIL 1966

LAGERE LUCHTTARIEVEN*

NAAR AMSTERDAM

21-Daagse Excursie Economy

Tarieven van:

Montreal	$335.
Toronto/Hamilton	$381.
Winnipeg	$461.
Calgary/Edmonton	$535.
Vancouver	$575.

Meer dan Dagelijkse KLM vluchten tussen Canada en Europa

Vraag Uw reisbureau hoe U Uw voordeel kunt trekken uit de volgende KLM "Plus Points":

- **Vlieg nu naar Nederland, betaal later.**
- **Betaal hier voor de reis van familie of vrienden naar Canada. De KLM reikt de biljetten in Nederland uit.**

* *Behoudens regeringstoestemming*

— — — — — — — — —

Afdeling Reisinlichtingen,
KLM Royal Dutch Air Lines,
635 Dorchester Blvd. West,
MONTREAL, Quebec.

Stuur mij s.v.p. de volgende brochures:

.... KLM's Pay-Later Plan

.... Good Reasons for Flying KLM

Mr./Mrs./Miss ....

Adres ....

.... Telefoon ....

Mijn reibureau is ....

HD

KLM

ROYAL DUTCH AIRLINES

Niemand is alleen

DOOR

ANNIE FERWERDA - VAN DEN BERG

(12)

Bertha heeft haar kopje neergezet. Ze snikt, haar handen voor haar gezicht.

"Jullie moeten het mij maar vergeven, maar ik vond geen moed het jullie te zeggen."

"En wat was het resultaat?"

Achter de rust in Simon's stem trilt de spanning.

"Ze hebben me weer dicht gemaakt."

Dit ene troosteloze zinnetje. Hoe vaak al heeft ze het voor zichzelf herhaald. Zes woorden. Een streep door een leven.

Bertha snuit haar neus.

"Het is afschuwelijk," zegt ze.

Dan hurkt ze ineens bij Geesje neer. Ze pakt haar handen.

"Ik wil je niet hard vallen. Het is verschrikkelijk voor je. Je bent nog zo jong. We zullen veel voor je bidden. Nietwaar Simon?

En misschien doet God nog wel een wonder. Ik heb me zo weinig om je bekommerd. Hij zal me toch wel de tijd willen geven, het goed te maken."

Geesje kijkt nog altijd naar buiten, naar het ingewikkelde netwerk van electrische draden.

"Zij is mijn zuster...

En liefde is het voornaamst voor ons allen."

Het is avond.

Geesje ligt in de uitbouw die nu weer zijkamer is geworden. Een zijkamer met een schuifdeur van glas in lood.

De deur is dicht. En ook het gordijn is dicht. Niemand kan haar zien.

Maar de gordijnen van het grote raam zijn wijd open. De lantaarns boven het Marktplein branden alle en de hoge ruimte vangt dit licht tot in de hoeken.

Zo gauw haar bagage was aangekomen, had Geesje zich uitgekleed. Bertha had het divanbed opgemaakt — na herhaald vragen of Geesje toch niet liever boven wilde rusten — en toen had ze haar alleen gelaten. Ze had de deur dichtgeschoven.

Een paar minuten later — Geesje was door haar grote vermoeidheid al bijna ingedommeld — was ze opgeschrikt door het zachte rinkelen van gordijnringen. Ze zag nog juist een hand. En ze zonk weer weg, gele cirkels zweefden door donkere, dichte nevel. Toen wist zij niets meer.

Nu is zij wakker geworden. Ze realiseert zich onmiddellijk waar ze is. Het geeft haar voor het eerst een gevoel van veiligheid. De zorg om allerlei bijzaken is nu van haar af. Ze zou willen weten hoe laat het is. Maar hoewel het een kleine moeite is, haar arm met het polshorloge onder de deken vandaan te halen, blijft ze stil liggen.

Wat doet het er ook eigenlijk toe? Ze hoeft heus niet bang te zijn dat de tijd is blijven stilstaan. En zelfs dit weten heeft aan scherpte verloren. Op de een of andere manier is ze toch weer thuisgekomen.

En stad om haar heen. Het leven in vaart. Ze heeft het lief, nóg.

De heide ligt nu klaar voor de winterslaap.

's Winters is de heide net een kerkhof. En op een kerkhof kan ze nog lang genoeg...

Ze moet daar eens mee ophouden. Het wordt een gewoonte. Waarom denkt ze zo weinig in opwaartse lijn-

Hééft het gordijn bewogen?

Ze ligt heel stil, gluurt door haar oogharen.

Een gezicht komt voor de ruitjes. Schijn van een lamp dichtbij verleent het een zachte gloed.

Geesje heeft iets van een slak die z'n voelhorens uitzet.

Ze wacht, ze speurt, het is of iets heel puurs en zuivers door het glas heen op haar toekomt.

En ineens weet ze: Tineke. Dit moet Tineke zijn. Het kind van Simon en Bertha.

En nu komt dan toch haar hand onder de dekens vandaan. Ze wenkt. En dan wordt de deur behoedzaam een klein eindje opengeschoven. Tineke wringt zich door de opening.

"Tante Geesje, ik heb u toch niet wakker gemaakt?"

Ze vraagt het fluisterend.

"Moeder is even naar boven, ziet u, en ik wilde zo graag even naar u kijken, ik heb u in zo'n tijd niet gezien."

Ze staat nu vlak bij Geesje's bed.

Geesje kijkt naar haar op. Dat gezicht, dat voorhoofd, die wenkbrauwen, die wimpers...

Haar kleine, baby van drie maanden, haar eigen kindje, dat ze opheft, hoog boven zich uit.

"Tante Geesje, o, het spijt me verschrikkelijk!"

Geesje herstelt zich. Ze strekt haar hand naar het meisje uit.

"Tineke... vertel eens, ik kan het niet zo goed zien, lijk jij... op mij?"

"Ja tante, daarom was ik juist zo nieuwsgierig naar u. Vader en Moeder zeggen telkens dat ik hoe langer hoe meer op u ga lijken."

Een siddering gaat door Geesje's borst.

"Kom hier, Tineke, laat me je een kus geven."

Dan is het frisse meisjesgezicht bij haar eigen, een zoen komt op haar neus terecht, dan drukt ze haar lippen even zacht op Tineke's wang.

"En nu mag je het licht aan doen. Dan kunnen we elkaar eens goed bekijken."

Tineke lacht. Ze loopt naar het knopje, dan straalt warm, goudig licht door de kamer.

En daar staat Tineke. Overslank figuurtje, klare blauwgrijze ogen, een zacht en tegelijk koppig gezichtje, een mooie, wat rood aangezette mond, — een tikje bravour, een tikje melancholie — blond haar dat in een aardig model rond haar hoofd ligt.

Tineke, zeventien jaar, een kind van haar tijd, een slobberige, helgroene trui over de prille vrouwelijkheid van haar figuur, een grijze rok en grijze sokken in bruine sportschoenen. Haar blote benen zien er gehard en stevig uit.

De glazen deur rammelt. Daar komt Bertha.

"Tineke, wat had ik je nou gezegd!"

Ze schuift de deur verder open.

"O, maar Moeder, Tante was wakker."

Geesje haast zich, Tineke's woorden te bevestigen.

"En ik heb heerlijk geslapen, Bertha.

Hoe laat is het eigenlijk?"

"Ik denk een uur of negen."

"Om precies te zijn, acht en driekwart minuut over negen," zegt Tineke, op haar horloge kijkend.

"Heb ik zo lang geslapen?"

"Ja, en nu moet je wat eten.'

"O Bertha, dat is het laatste waar ik momenteel behoefte aan heb."

"Niets mee te maken," zegt Bertha.

Geesje zucht.

"Maar Moeder, als Tante nu geen zin heeft."

Geesje glimlacht. Een verre glimlach, die tegelijk voor het kind vlak bij haar is.

"Bemoei jij je er niet mee, Tineke. Heb je je huiswerk al af?"

Tineke trekt haar neus op.

"Alleen m'n Frans nog."

"Vooruit, maak dan voort. Als je maar weet dat je vanavond vroeg naar bed gaat. Gisteren was het ook al zo laat."

"En morgenavond moet ik naar de verjaarsfuif van Elly."

"Wàt zeg je?"

"Dat ik morgenavond naar de verjaarsfuif van Elly moet!"

Tineke zegt het op half-zangerige, wat ongeduldige toon.

"Ik ben niet doof, Tineke."

"Waarom laat u 't me dan tweemaal zeggen?"

Een lichte blos trekt over Berthas gezicht.

"Tineke, als je nu niet maakt dat je weg komt..."

Tineke springt achteruit.

"Ik ga al! Ik ga al!"

Vanuit de kamer zwaait ze naar Geesje.

"Wees maar blij dat jij geen kinderen hebt," zegt Bertha. "Wanneer je denkt dat ze eindelijk wat naar je toegroeien, zijn ze je ontgroeid."

Onder de deken knijpt Geesje haar hand tot een vuist.

— Ik moet er aan wennen. Bertha begrijpt meestal niet wat ze zegt. —.

En ze vraagt, met een stem die niets verraadt: "Hoe gaat het eigenlijk met Johan?"

Johan is de zoon uit Simons eerste huwelijk. Toen de jongen zes jaar was stierf zijn moeder. Jarenlang werd hij door diverse huishoudsters 'opgevoed'. Toen hij elf jaar geworden was kreeg hij een tweede moeder. En die moeder was Bertha.

Ze kwam voor een moeilijke taak te staan. De jongen had zielsveel van zijn eigen moeder gehouden en de verschillende vrouwen die na haar dood over hem gebaasd hadden, hadden hem, zo jong als hij was, verbitterd. Uiterlijk schuw en gesloten, innerlijk vaak een razende Roeland. Een enkele maal brak die razernij naar buiten.

Maar Bertha had eerlijk haar best gedaan voor hem.

Ze was zich van het begin af aan bewust geweest dat Simon allereerst een vaste hand voor zijn zoon zocht. Daarna pas een vrouw voor zichzelf. Want Meta was zijn grote liefde geweest.

Eenmaal had Bertha hem haar gekrenktheid in het gezicht geslingerd. Dat was in het tweede jaar van hun huwelijk geweest.

"Lichamelijk leef je met mij, maar geestelijk leef je nog altijd met haar!"

Daarna had Simon zich meer in acht genomen.

Daarna had Bertha haar tong wel af kunnen bijten.

Sinsdien was ze lid van verschillende verenigingen en zat ze in diverse besturen.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $4.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.
For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

In plaats van kaarten.
Met dankbaarheid berichten wij de geboorte van ons Kerstkindje

MONIQUE NOELLA

J. Diemer.
W. Diemer—Bergman.
Loretta.
Jamie.
Yvonne.

Edmonton, Alberta,
December 25, 1965.

With great joy and gratitude to the Lord we announce the birth of another daughter

MYRNA JOANNE

Mr. and Mrs. W. Vandenberg.

A sister for
Billy,
Harry,
Margaret and
Eddy.

January 3, 1966.
Houston, B.C.

---

16 December 1925 —
16 December 1965

Met onze ouders
LEENDERT VAN HARTEN
en
GRIET VAN HARTEN—DE GROOT

hebben wij 16 december 1965 in blijde dankbaarheid hun 40-jarig huwelijksfeest gevierd.

"Wie op den Here vertrouwen, zijn als de berg Sion, die niet wankelt, maar voor altoos blijft. Rondom Jeruzalem zijn bergen; zo is de Here rondom zijn volk van nu aan tot in eeuwigheid."
Ps. 125 vers 1 en 2.

Hun kinderen:
Barrie:
Henk en Aukje.
Milwaukee, U.S.A.:
Roel en Helen.
Oakville:
Anne en Jan.
Oakville:
Joke en Jan.
Clarkson:
Nellie en Krien.
Vancouver:
Hennie.
Oakville:
Margo en Jan.
Agincourt:
Martha en Jim.
Toronto:
Menno.
Vancouver:
Greet en Hans.
Oakville:
Leonard Jr.
en 27 kleinkinderen.

Oakville, Ontario.

VESTIG U IN DE
Niagara Peninsula

met Grimsby - Beamsville als centrum, met het meest gunstige klimaat van Ontario. Volop werkgelegenheid. Kerk en scholen gemakkelijk bereikbaar.
Wij geven graag alle inlichtingen over Dairy Farms, Gemengde Farms, winstgevende Fruit Farms. Ook hebben wij thans 3 middelgrote Broilerfarms (met licence) aan te bieden. Tevens nieuwe en oudere Huizen!!

Gerrit Otten
P.O. BEAMSVILLE, ONT.
Phone 563-7904
Agent voor Harold Jarvis Real Estate.

In blijmoedig geloofsvertrouwen heeft God, na een ziekte van enkele dagen, tot Zich genomen onze innig geliefde man, vader en grootvader

GERRIT-JAN LUCAS

in de gezegende ouderdom van bijna 81 jaar.

De Here zijn wij dankbaar voor wat Hij ons in hem heeft gegeven.

H. Lucas—Ophoff.

Spencerville, Ont.:
J. Helmus—Lucas.
K. Helmus.
Addison, Ont.:
D. Helmus—Lucas.
G. Helmus.
Barrie, Ont.:
H. van Leusen—Hoogezand.
H. van Leusen.
Oro Station, Ont.:
J. Lucas.
D. Lucas—Dijk.
Barrie, Ont.:
J. Houter—Lucas.
H. Houter.
Shanty Bay, Ont.:
G. Lucas.
E. Lucas—Knotters.

23 Dec. 1965.

Oro Station, R.R. # 2.
Ontario, Canada.

Op Kerstdag 1965 heeft de Here, door een ernstig auto-ongeluk aan de hoofdweg, van onze zijde weggenomen onze geliefde zoon, broer en oom

ALBERT H. WIKKERINK,

op de leeftijd van ruim 19 jaar.

Dat hij nu bij zijn Heiland is, die hij volgens zijn eigen getuigenis liefhad, is ons tot grote troost in dit smartelijk verlies.

Ps. 46:2.

H. Wikkerink.
W. Wikkerink—Pennings.
Richmond, B.C.:
Sina en Dick Kempe.
Taber, Alta.:
Lien en Hans Visser.
Bow Island, Alta.:
Hank.
John en Stella.
New Westminster, B.C.:
Alice en Liekel van Huizen.
Cowichan Station, B.C.:
Gerry en Gertie Wikkerink.
Bill.
Joe.
Garry.
Willy.
Trix.
Neven en nichten.

R.R. 1,
Cowichan Station, B.C.

Uw zenuwen verzwakt,

altijd moe, down, prikkelbaar, angstig, huilerig, onrustig, onredelijk, nare dromen, is alles verkeerd, ziet ge nergens licht, levensmoe? Duizenden genazen radicaal door een goede kuur met onze onschad. Florageneeskruiden. Toezending desgew. in blanco verpakk. Ook voor alle andere slep. ziekten! Meldt Uw ziekte in vol vertrouwen aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

JONGEDAME GEVRAAGD

als hulp in de huishouding in Toronto, in jong Nederlands gezin met drie kinderen. Inwoning plus $40.00 per week. Tel.: 483-4886 11—6 uur, 239-2564 na 6 uur.

Gevraagd:
ERVAREN MAN EN VROUW

voor het melken. Moderne dairy in town of 3,000. Chr. Ref. Church, Baptist en andere kerken. Goede scholen. Shinook Belt. Goed loon en procenten. Voor volledige informatie schrijf aan: Box 736, High River, Alberta.

Na een familie samenzijn op Oudejaarsavond heeft God Nieuwjaarsdag heel onverwacht thuisgehaald Zijn kind, en onze lieve, zorgvolle man, vader en opa

BERNARD WILLEM PRINSEN,

op zestigjarige leeftijd.

"Mijne tijden zijn in Uwe hand". - Ps. 31:16a.

De diepbedroefden:
Stevelina Prinsen—Fles.
Gerrit en Janny Prinsen.
Evert en Nellie Prinsen.
Cor en Dien Langendoen.
Bouwe en Jennie Bergsma.
Eveline.
Beatrix.
en 12 kleinkinderen.

211 Lakeshore Rd.,
St. Catharines, Ont.

The Consistory of the Maranatha Christian Reformed Church of St. Catharines, Ont. extends heartfelt sympathy to Mrs. Prinsen and family in the loss of their husband and father

Mr. B. W. PRINSEN,

who passed away January 1st, 1966.

May the God of all grace comfort and sustain the bereaved in their sorrow.

On January 9th, 1966 the Lord took unto Him our beloved wife, mother and grandmother

JELTJE MATILDA HEERINGA,

in her 57th year.

J. Heeringa,
46 Wardrope Ave. S.,
Stoney Creek, Ont.
Jerry, Ria and Michael Heeringa, Hamilton.
Casper, Fran and Susan Heeringa, Fruitland.
Jake Heeringa, Stoney Creek.
Tilly Heeringa, Stoney Creek.

On January the 9th, 1966, after a long illness, our beloved sister in law and aunt,

JELTJE MATILDA HEERINGA,

in her 57th year,

was taken to her eternal home, where she may now sing in the presence of the Lord,

Hymn 408:

Great is Thy faithfulness,
O God my Father,
There is no shadow of turning with Thee;
Thou changest not, Thy compassions, they fail not;
As Thou hast been Thou forever wilt be.

Stoney Creek, Ont.:
Mr. and Mrs. J. W. Heeringa and family.
Richmond Hill, Ont.:
Mr. and Mrs. H. W. Heeringa and family.

Na een langdurige ziekte, door God thuisgehaald, ons trouw medelid

Mrs. J. HEERINGA.

Moge God Mr. Heeringa en de kinderen sterken in dit voor hen zo zwaar verlies.

Namens de Hollandse vrouwenvereniging "Onderzoekt en Onderhoudt", te Fruitland, Ont.,
Mrs. J. Top, presidente.
Mrs. A. Wagenaar, secretaresse.

In His infinite wisdom the Lord took unto Himself on Tuesday, December 28, 1965

ANDREA STOLTE—SALOMONS,

dear wife of
Arend John Stolte,

mother of,
Blackfalds:
Mr. & Mrs. Orval Abma (Jennie).
Arlene Louise.
Edmonton:
Bill.
Mae.
Blackfalds:
Arnie.
George.
Allan.

in her 46th year.

R.R. 1,
Blackfalds, Alberta.

VAN DELFT'S
Book and Gift Shop
1058 Main Street West
HAMILTON, ONTARIO
JA 8-1932

We carry a large assortment of skits, plays and monologues, music books and sheet music for organ, music for beginners and a great variety of choir-music. Ask for samples.

Daily Mannas are still available at $2.20

---

130 Acres
gemengd bedrijf

Best stenen huis, 10 kamers, van alle gemakken voorzien. Grote barn, machineschuur, garage, grote silo, machinerieën, 30 stuks vee. 6 mijl vanaf Dunnville, aan harde weg. Vraagprijs $35,000, down $12,000.

JACK BYLSMA
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Phone: LI 9-3894

MODERN DAIRY FARM

One of the best producing dairy farms in the Fonthill district. 170 acres in one piece with 3,000 ft. on # 20 hwy. Modern 7-room house, big barns with electric barncleaner. Large milk contract $15,000 yearly income, all modern full line machinery, big size silo, all hay & grain. Reasonable down payment. Call ALEX ENGEL 528- 8956 Arthur Weisz Real Estate Ltd. or evngs. 957-7369 Smithville.

Vanaf heden weer verkrijgbaar de

SJOELBAK

6 voet lang en 20 schijven.
Prijs is $11.50 en 3% Sales Tax. F.O.B. Burlington, Ont.
Geen C.O.D. kosten als vooruit betaald wordt, anders wordt uitsluitend onder C.O.D. verzonden.
Het vanouds bekende adres:

JAMES LYCKLAMA
2223 Prospect, Burlington, Ont.
Tel.: 637-2571

FARMS TE KOOP

Een 224 acre Dairy farm met melkcontract. Deze farm is gelegen aan de hoofdweg, een paar mijl van Aylmer. Het 4 slaapkamers tellend huis is van alle gemakken voorzien. De barn is uitgerust met stable cleaner, melkhuis, bulktank en pijplijn melker. 240 pond contract. Met deze farm gaan 60 stuks Holstein koeien en een complete serie moderne machines en twee silo's. De vraagprijs is $88,000 met $25,000 down. De naast liggende farm van 150 acres kan er bij gekocht worden en deze met $10,000 down. Dit geheel maakt een prachtig bedrijf voor een groot gezin of partners, daar er 3 huizen bij deze farm zijn.

Voor meer farms van 50 tot 500 acres, met en zonder melkcontract, evenals tabaksfarms, schrijf of bel

Mr. Jan Wybenga
Box 73, BEACHVILLE, ONT.
Tel. 423-6406
Vertegenwoordigt
Henri Bouckaert
REALTOR, AYLMER, ONT

HI NEIGHBOURS!

We all have some very good neighbours who are constantly working for us. I have told you about them before. We probably don't know them personally and are not asked to pay them a dime for their services. Still they improve our lot much more than we realize. These neighbours are the Consumers' Association of Canada, and since these kind people think that occasionally I pass their news on to you, they send me a copy of the magazine 'The Canadian Consumer" regularly. Consumers we are indeed, for it is safe to say that 1/3 of our pay cheque goes into buying of good which we consume, either eating or wearing. This business of buying our weekly supplies can be quite a confusing affair. Recently the St. Catharines Standard published a bit of prose to which we can all say: I agree. It was titled: Just one kind Please! These are tough times for the customer.

Want to buy a toothbrush?
Simple! Hah!
What kind of toothbrush?
Hard, medium, soft, super-soft or extra hard?
Straight, angle or curved?
Large, medium, small adult, Junior or child?
Single purpose, for teeth only or dual purpose, for teeth or gums?
Trituft, multituft, blue tufts around white tufts, white tufts around blue tufts, or mixed?
Electric or manual?
Or, let's say, yo need an automobile tire.
Nylon or polyexter?
Two-ply, four-ply, or radial ply?
Regular thread, rain thread, or snow thread?
Or spiked?
Whitewall, blackwall, gold wall or wall-to-wall?
A pair of socks?
Nylon, rayon, wool, cotton, nylon-wool, nylon-polyester, nylon-polyester-wool? Nylon Cotton, or Nylon-cotton-wool? Stretch or regular, short or calf-length?

And so it goes — cars, shirts, floor wax, soup, detergents, or bread. You name it, they complicate it.

Like the guy said as he sorted big and little potatoes — it ain't the work, it's the decisions..

Our neighbours, the Can. Consumers Association, realize that in all that confusion we may easily become victims of clever sales schemes.

One of the most readily accepted by us is the "Cents-off" practice. Many complaints have been sent to the Association to investigate it and it has led them to the Minister of Justice. Members of the Association made a thorough study of the "cents-off" labels to see where they were misleading and they came up with some interesting conclusions.

Some manufacturers and retailers use this practice honourably to promote the sale of their goods. Most of the deals were perfectly legitimate.

In other cases "cents off" was used to hide the fact that there had been a slight decline in price or increase. If the increase was to take effect in the near future, the price was reduced but not by the full amount. Later the price was increased by the full amount of the "cents off." If for example the product cost 75c, the new shipment was marked 5c off and sold for 72c. When the supply was gone the price was 77c, 5c off the new price.

If reports came to the Association of poor quality or goods are below standard, or advertising is misleading, the members are on the job to make tests, investigate and remedy the situation with the help of government departments.

Keep your eye on the packaged bacon. It will soon look different, for the meat packers have until Jan. 1, 1966 to change their packages so the buyer may observe easily the proportion of lean to fat in the bacon offered for sale.

Some fruit and vegetable canneries were asking permission to add colour to their canned products. This permission was not granted on the basis that we would not receive the natural fruit or vegetables.

Have you found the variety of fruit juices confusing? Complaints have come in from every direction in Canada. The Consumers Association will propose new standards for fruit drinks and their labelling. When complaints came in as to whether 20 oz. actually contained 20 oz. the ladies investigated and they found it was not always the case, and they immediately took steps to make this means of cheating the consumer impossible.

We are the consumers and often our search for a bargain and thrift may backfire. Unless we are on our guard.

How do you feel about trading stamps? You are aware that they have long been the subject of much controversy. The Committee of the Consumers of Canada invites you to give your views. Write to: The Editor of the Canadian Consumer,

Mr. Michael Johnston,
100 Gloucester St., Ottawa 4, Ont.

They invite any comments regarding goods which might be in need of testing for standard, quality, packaging or labelling.

To keep our Canadian standards high we need to be on the alert in our choice of goods we buy. Our dollar does not stretch as far as it did a few years ago.

And so with these items of interest, I go to my week-end shopping list.

Greetings from
YOUR NEIGHBOUR

ONS NIEUWSTE
INTERNATIONAAL FILIAAL

ROTTERDAM

SCOTIABANK — de internationale bank — dient U in Holland en elders in de wereld

Indien U geld naar huis stuurt — of internationaal zaken doet — ons filiaal in Rotterdam kan U vlugge en doeltreffende service verlenen.
Dit nieuwste filiaal in ons wereldwijd netwerk biedt U een volledige reeks diensten aan — persoonlijk, zakelijk, en internationaal — voor gemakkelijk bankverkeer.

Scotia BANK
THE BANK OF NOVA SCOTIA

Opgericht 1832 ● Bezittingen: meer dan $ 3 miljard
Directeur Rotterdam: Robbert Kok

FOR SALE:

A Dutch Store

Excellent location in Ontario. Growing business. Turnover approximately $70,000.00 per year.

Write under Box no. 1845 to Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

In Weston,
DEGELIJK KOSTHUIS AANGEBODEN

voor 1 of 2 jonge mannen. Parking. Phone: 249-4985.

Nette Heer, Chr. Ref., zoekt
KENNISMAKING OF CORRESPONDENTIE

met dito MEISJE van 30 to 36 jaar, in Canada, the States, of Holland. Brieven onder no. 1844, Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

---

100 ACRE DAIRY FARM

Very choice land, fall fertilized, good buildings, registered Jerseys, 2 tractors, full line of implements. Owner ill, everything goes for $21,500. Allister Mc D. Lamont, Broker, Port Elgin, Ont.

Lambert Huizingh

Acredited Public Accountant and Auditor Commissioner for taking Affidavits

●

1 Wellington St. E.
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

●

139 Albert St.,
OSHAWA, ONT.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Grande Prairie/La Glace, Jacob S. Hielema te Forest, Ont.

Bedankt

voor Crookston, Minn., Harold Hollander te Neerlandia, Alta.

voor Victoria, B.C., H. Eshuis te Athens, Ont.

voor Brandon, Man., H. Eshuis te Athens, Ont.

voor Brandon, Man., G. Bieze te Alliston, Ont.

EXPERT WATCH and CLOCK REPAIRS

for Brampton and surroundings

Harry Wierenga

Jeweller-Watchmaker
14 Stavely Cres. (Peel Vill.)
Phone: 459-4561
BRAMPTON, ONT.

SYNODE DER CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERKEN:

Doop aan geadopteerde kinderen goedgekeurd

Op het verzoek van de P.S. van het Zuiden (van Nederland) en de zusterkerken in Canada, the Free Christian Reformed Church, heeft de Generale Synode der Christelijk Gereformeerde Kerken zich inzake de doop aan wettig geadopteerde kinderen, volgens een verslag in Kerknieuws, als volgt uitgesproken:

Uitgande van de principiële fundering van de H. Doop sprak de vergadering uit, dat zulke kinderen behoren gedoopt te wezen. De synode kwam tenslotte tot de volgende uitspraak, die met algemene stemmen gedaan werd:

"De synode, overwegende:

1. dat zowel in het Oude- als in het Nieuwe Testament de geldende regel voor de bediening van het Sacrament van het Genadeverbond "gij en uw zaad" (nageslacht) wordt toegespitst in de regel "gij en uw huis" (Gen. 17 12, 13; Hand. 16:15, 31, 34; 18:8);

2. dat in de Schrift het behoren tot het huis van de gelovigen en daarmee tot het Verbond Gods bepaald werd door het volledig toebehoren aan en volledig onder het gezag staan van het gezinshoofd waarom ook kinderen, die niet krachtens geboorte tot het genadeverbond behoren, maar door gelovigen als wettige kinderen zijn aangenomen tot het huis der gelovigen gerekend worden;

3. dat kinderen, die volledig geadopteerd zijn en daarom krachtens de burgerlijke wet de status van wettige kinderen van hun adoptie-ouders ontvangen, naar de eis van Gods Woord opgevoed kunnen worden.

besluit: uit te spreken, dat kinderen, die door leden onzer kerken wettig geadopteerd zijn, recht hebben op de Heilige Doop en daarom behoren gedoopt te wezen, waarbij voor hun doopsbediening dezelfde voorwaarden gelden als voor de andere kinderen der gelovigen en hetzelfde doopsformulier moet worden gebruikt."

HOE LANG NOG DE SCHULDELOZEN VERMOORDEN?

West-Berlijners demonstreren bij de sector-grens Heinrich-Heine-Strasse op de plek waar op 26 december 1965 de 27-jarige Westduitse Heinz Schoeneberger in elkaar zakte nadat hij door de kogelregen van de Oostduitse grenswacht getroffen was.

Nieuws van het S.E. Ontario Women's Fund for Christian Higher Education

De eerste lichting van 1965 hebben we binnengekregen en deze bracht $1.877.12 op. In de zomer is het altijd een beetje minder, maar er werd ook weer hard gewerkt, en als iedereen meewerkt, zal het zeker vruchten dragen.

De tweede lichting van 1965 was ook binnengekomen, en gaf ons weer een voldaan gevoel. De centen, stuivers en dubbeltjes enz., die we in onze busjes deden, brachten het mooie bedrag op van $1.932,37.

Het bestuur van de Hamilton District Christian High School nam het met veel dank aan. Heel hartelijk dank aan allen die hieraan meegewerkt hebben, ook al vindt U het niet altijd even gemakkelijk om weer aan de slag te gaan en dat busje weer te vullen. Bedenk, dat vele kleintjes één grote maken.

Het hoofdbestuur raadt U aan er toch vooral aan te denken, dat de maandelijkse enveloppen voor de Chr. High School niet de plaats innemen van de busjes-actie, maar dat we ondanks die getrouw en opgewekt door blijven sparen.

Het doel van ons sparen is nog steeds het helpen en in stand houden van de Christian High School. Wij vrouwen hebben hier een prachtige taak, die we ook graag willen blijven vervullen.

Het gaat om Gods zaak en eer, en om de uitbreiding van onze Christian Education.

In het hoofdcomitee kwamen op onze laatstgehouden vergadering van 6 oktober 1965 enkele veranderingen. Hier volgen de namen van de dames en de functies die ze bekleden:

Mrs. H. Zomer, R.R. 1, Wainfleet, Presidente; Mrs. F. Stigter, P.O. Mount Pleasant, Secretaresse; Mrs. H. Veldstra, 14 Canboro Rd., Fonthill, Penningmeesteresse; Mrs. A. Wolting, 26 Mary St., Guelph, Algemeen Adjunct; Mrs. J. Van der Wal, Hamilton, Vice-Presidente; Mrs. N. Feddus, Vertegenwoordigster van het District Bestuur; Mrs. W Van Marrum, Vertegenwoordigster van het District Bestuur.

Nogmaals veel dank, en tot de volgende keer.

Namens het hoofdcomitee der busjes-actie,

Mrs. F. Stigter, Secretaresse

Aankondiging van een nieuwe genezende stof: Slinkt Aambeien

Exclusieve genezende stof heeft bewezen dat het aambeien slinkt en beschadigd weefsel heelt.

Een vermaard onderzoekinstituut heeft een unieke genezende stof ontdekt met de eigenschap om aambeien pijnloos te doen slinken. Het verlicht het jeuken en ongemak in minuten en versnelt het genezen van het beschadigde en ontstoken weefsel.

In geval op geval, terwijl het zachtjes de pijn verlicht, vond feitelijke vermindering (slinking) plaats.

Het meest belangrijke van alles — de resultaten waren zo grondig dat deze verbetering over een periode van vele maanden bleef gehandhaafd.

Dit werd bereikt met een nieuwe genezende stof (Bio-Dyne) dat snel beschadigde cellen helpt genezen en de groei van nieuw weefsel bevordert.

Thans wordt Bio-Dyne aangeboden in zalf en zetpil vorm genaamd Preparation H. Vraag er naar bij alle apotheken. Voldoening of U krijgt Uw geld terug.

(Adv.)

OPROEP NEAL SANDERSON IS VERVALLEN

Zijn adres is thans bekend. Allen die daartoe medewerkten hartelijk dank, speciaal de Chr. Ref. dame in Edmonton die onbekend wenst te blijven.

Toenemende Immigratie in 1965

De minister van immigratie, Mr. Jean Marchand, heeft onlangs officieel meegedeeld, dat sinds de tweede wereldoorlog 2,5 miljoen personen naar Canada zijn geëmigreerd. Van januari tot het einde van november van het afgelopen jaar zijn er in totaal 136.996 immigranten Canada binnengekomen, een vermeerdering van 32.063 of 30% vergeleken bij het aantal immigranten dat gedurende dezelfde periode in 1964 zich in Canada vestigde. Het merendeel van de nieuwe immigranten bestond uit vakmensen. Volgens Mr. Marchand toonde een overzicht van de immigratie gedurende de eerste tien maanden in 1965 duidelijk aan dat de immigratie in belangrijke mate heeft bijgedragen tot de economie. Van de 63.493 immigranten, die werkzaam zijn in de fabriek, behoren er 39.882 tot de geschoolde en 11.513 tot de semi-geschoolde arbeiders.

Technici	1.924
Dokters en chirurgen	654
Economen	72
Verpleegsters	2.355
Machine-constructeurs	4.384

Het departement oordeelt dat het Canada een bedrag van $17.040.100 zou hebben gekost, indien de 1.924 technici hadden moeten worden voorzien van een opleiding. De 654 dokters en chirurgen zouden Canada een bedrag van tenminste $7.416.360 hebben gekost.

Indrukwekkend zijn de getallen van vakkundige immigranten die sinds de tweede wereldoorlog Canada zijn komen bevolken.

Daaronder bevinden zich de volgende groepen:

Technici	22.500
Dokters en chirurgen	7.222
Gedipl. verpleegsters	22.232

De Canadese economie onderging een niet te verwaarlozen injectie van de kant van geïmmigreerde zakenlieden en de boeren die in Canada een bedrijf hebben opgezet of en boerderij hebben gekocht. Gedurende de eerste negen maanden van 1965 heeft het Departement van Immigratie bericht ontvangen omtrent de vestiging van bedrijven door 1.171 immigranten, waarvan de geldelijke waarde een bedrag beliep van $22.823.130. Een bedrag van $10.292.525 is reeds in contant geld betaald. Men schat dat deze statistieken slechts 25% van de nieuw gevestigde zaken en ongeveer 50% van de boerderijen bevatten. De immigranten die gedurende het jaar 1965 naar Canada zijn gekomen namen en bedrag van meer dan $130.000.000 met zich mee.

DE HEER CLAUS VON AMSBERG ORIENTEERT ZICH OVER KERKELIJK LEVEN IN NEDERLAND

In het raam van allerlei werkbezoeken, die de Heer Claus Von Amsberg, de verloofde van Prinses Beatrix, als toekomstige Prins der Nederlanden brengt om het Nederlandse volk in al zijn geledingen te leren kennen, heeft ook de kerk zijn volle aandacht. We vernamen, dat hij een bezoek heeft gebracht ten huize van de "stated clerk" van de Gereformeerde Kerken in Nederland, Ds. H. W. H. van Andel te Utrecht, om zich te oriënteren over de gehele situatie dezer kerken. Bij het bezoek waren de huidige Praeses en Assessor van de Synode der Gereformeerde Kerken, Ds. P. van Strien en Dr. P. Kunst aanwezig. Het spreekt vanzelf, dat andere Nederlandse kerkgroepen dezelfde belangstelling hebben ondervonden. Een van de aanwezigen bij dit bezoek schrijft: "In een gesprek, dat ongeveer 2 uur duurde, zijn allerlei facetten van het kerkelijk leven ter sprake gekomen. De Heer Claus Von Amsberg toonde in allerlei vragen, die hij stelde, veel belangstelling."

Consistories:

Does the income of your Church stay below your budget?

Generous giving expresses the spiritual life of the congregation.

ORDER AND DISTRIBUTE

OUR FINANCIAL CONTRIBUTIONS TO CHRIST'S CHURCH AND KINGDOM

by A. DE JAGER

Minister of the Gospel.

35 pages — Price 40¢ per copy only.

ORDER FROM:

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.

BOX 312 STATION B HAMILTON, ONT.

Kunt U hen tellen?

EVENMIN ZOUDT U HET GETAL KUNNEN TELLEN VAN HEN DIE NOG STEEDS GEEN ABONNEE ZIJN OP CALVINIST-CONTACT.

Dit is geen uiting van ontevredenheid. Integendeel.

Wij zijn blij, dat C.C. in zoveel gezinnen week in week uit gelezen wordt.

Maar er zijn er nog zoveel meer, die ons blad niet ontvangen.

Kunt U ons niet de adressen verschaffen van hen, die zich zouden kunnen (of moeten) abonneren?

Wij zullen hun graag proefnummers zenden.

Denk daarbij b.v. ook vooral aan hen, die lange tijd verpleegd moeten worden.

Of aan alleen-staanden.

Of aan hen, die U een present wilt geven.

U weet, als U een abonnee opgeeft, kunt U een boek uit onze boekenlijst kiezen. Direct na ontvangst van het abonnementsgeld wordt U dit dan toegezonden.

WAT BETEKENEN DE NAMEN VAN DE MAANDEN?

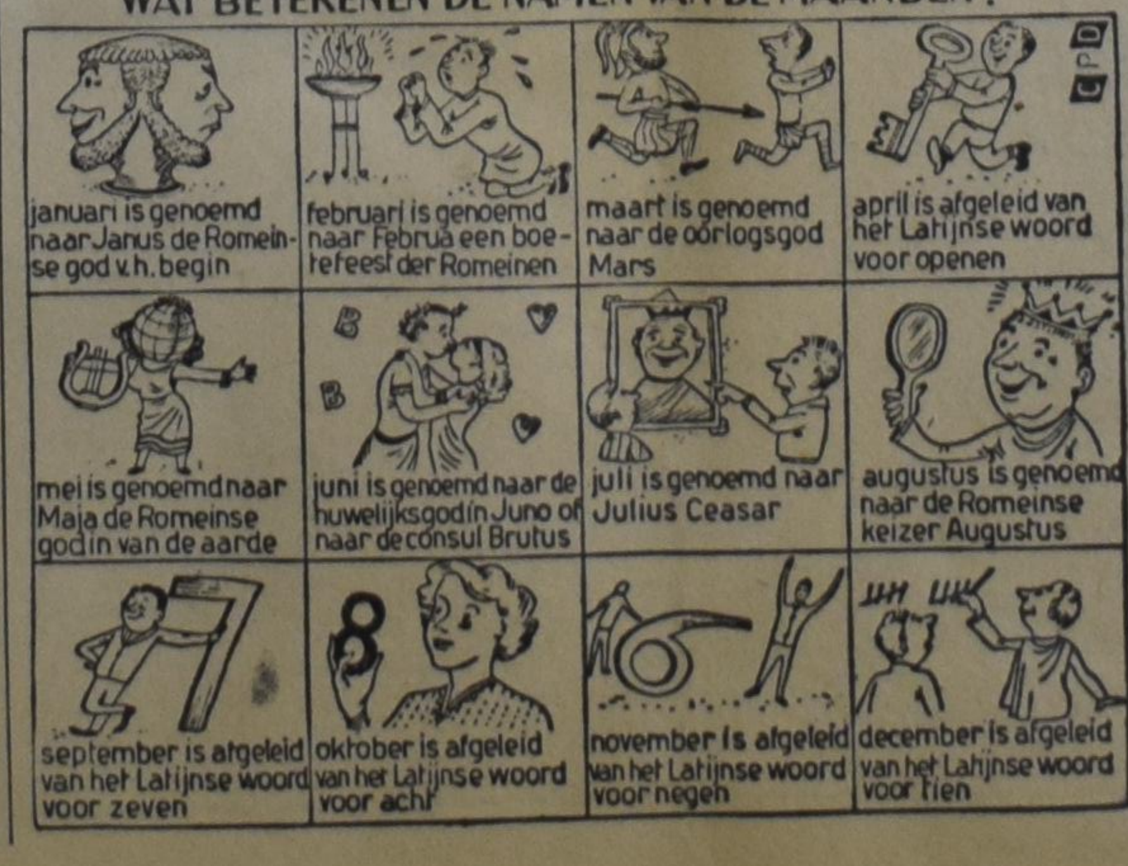

You are urged to attend the

ANNUAL MEETING

of the

C.J.L. FOUNDATION

to be held on
SATURDAY, JANUARY 29,
in the
SECOND CHRISTIAN REFORMED CHURCH OF TORONTO,
265 Albion Rd. (off Weston Rd.), Rexdale, Ontario.
This important meeting begins at 1.30 p.m. sharp!
The Rev. JAMES JOOSSE wil speak on:

"What is Justice?"

You will also hear full reports on the Foundation's activities in 1965 and its plans for 1966.

We Count On Your Presence!

The Assemblies of the Church *)

Sect. III Rev. C.O.

When you think of the assemblies of the church proper, three are listed in the Revised Church Order of the Chr. Ref. Church, in distinction from the fourth, or Particular Synods, in the old Order. Evidently, the majority of the Revision Committee saw no future necessity in a particular or "Regional" Synod which would have official ecclesiastical status. Of course, it is conceivable that such an ecclesiastical addition could yet, because of an international circumstance, come into being. (cf. Explanation on Art. 44 ff)

The authority and jurisdiction of our assemblies as well as their inter-relationship is carefully defined by Arts. 27-35. The delegation is cited in Art. 35 (Art. 33 in 1914 edition). The number for each body is further given in Art. 41(a) (Classis) and Art. 46 (Synod). Concerning this principle of authority of a major assembly in Reformed thinking, there has evolved considerable discussion within the membership of the church. Before this C.O. was officially adopted, three consistories and two classes had overtures which asked a revision in both style and content of Art. 28(a) and (b). (This article concerns the precise origination as well as limitation of authority in official ecclesiastical decisions). Furthermore, other ecclesiastical bodies voiced their views and suggestions with respect to the proper emphasis which should be made in regard to the origination and integration of authority within the church.

Much has been written throughout the history of the Christian church on this problem. Many debates and animated discussions have taken place throughout Reformed circles and communions. Without entering into a prolonged and lengthy debate "post-facto," neither the revision committee appointed nor the Synod itself thought a revision of the wording was warranted in harmony with accepted Reformed judgment and left it as found approved in our 1965 edition.

Article 29 is equal to the old Art. 30 of the 1914 edition. It is the famous "safeguarding" article which acts as a sieve for all ecclesiastical business. The main element of what belongs in a "minor" assembly and what must be in the "major" body is important in order to protect and maintain the integrity and right of the local consistory. So often it is mentioned in our classes and even at Synod that the minor assembly or body did not **"do its homework properly"** on a given issue! So an article as this clearly states "those matters . . . which could not be finished in the minor assemblies." (It is also the article governing the right of appeal so vital in Reformed thinking).

Articles 30-35 present all the general functions incumbent on our assemblies. The good order of the body, the execution or examination of the work by delegated committees, proper credentials for official representation, and qualifications and restrictions on voting procedure. This is included in Arts. 31-36 of the 1914 edition.

The consistory comes into focus with Art. 36 (37 of old edition). Here we find the basis of Reformed church polity. Therefore, it is given normal and necessary precedence in the various assembles. A very important sentence in the 36th article with respect to this consistory's task is **"The consistory is responsible** for the general government of the church." This is frequently forgotten by some in the church who assume that the real government and jurisdiction remains with the congregation (as a democracy and independent group of believers) whose right it is to propose to its consistory! This is also carefully explained in Monsma — Van Dellen's commentary on the old 1914 edition, pp. 169-70. It is repeated and further clarified for us in the Revised Article 38.

It is with the (b) and (c) sections of Art. 36 that questions come to church visitors and classes. There are those within the church who feel that a church of any size (100 families or larger) should be governed by a division of responsibilities within its consistorial organization. Monsma & Van Dellen in their commentary explain . . . "Ordinarily, however, for reasons of expediency and in keeping with their own special work, the ministers and elders meet to govern the church as its consistory, and the deacons meet as its diaconate for the work of mercy. However, in matters of appointment to office or release from office and exercise of supervision over each other . . . all three offices must cooperate and work as one body, even in the largest churches." The revised Article 36 defines that portion of the consistory which deals with supervision and discipline of the congregation as "restricted" (smalle kerkeraad) and that which deals with all other general matters as the "general" (brede kerkeraad) consistory.

It might be proper to suggest with this article that if and when discipline reaches the state when advice from a Classis is requested, surely no restricted consistory would take it upon itself to place this on their classical credentials without the advice and approval of the diaconal representatives.

It is most significant that in the definition of duties of the consistory, our edition of 1965 continues in Article 36 that responsibility of the diaconate which was in Art. 25 of the 1964 edition. It is the responsibility of "rendering account of their work to the general consistory". The added phrase "and also to the congregation . . as the consistory may see fit" was deleted. The style or character of this "accounting" is often a delicate point with many who are custodians of the Lord's monies. Often, the general consistory is not even apprised of important deliberations and negotiations of the diaconal branch with members of the congregation. Also, it could happen that some actions are executed in a manner and method wholely foreign to the intent of this safeguarding clause in Art. 36. Because of this temptation, the article retains this meaningful precaution.

That which was Art. 81 or **mutual censure** in the 1914 edition, is now incorporated in the new 1965 order as (b) section of Art. 37 in the established frequency of meeting. Here it is noted that a proposal from a classis came to change mutual censure from four to three times per year. However, this did not find acceptance with our Revision committee. It might even be argued that the intent of mutual censure allows for more frequent occasions than the traditional four times. As circumstances may demand, it can apply at any consistory meeting. This is undoubtedly why the spirit of the old Art. 81 was in the revised Art. 37(b) removed from the specific practice of the Lord's Supper. Also, in the Revised article, the committee wisely had injected the words, "at least" implying a possible increase in exercise of such censure.

Article 38 is that article which allows for mutual expression in cooperation between consistory and congregation with the selection of office-bearers, major matters of congregational activity excluding discipline, and the financial picture of the church itself. Here again, the judgment of the congregation may be expressed but the execution of such judgment must be left with the consistory as governing body.

Article 38 is a combination of the former Arts. 38 & 39 of the 1914 edition. It speaks of groups of believers and their spiritual supervision by the official body concerned. It also speaks of the initial organization of a consistory where approval of the next major assembly or classis is required. It seems in the history of this article that it is mainly concerned with groups in localities with no church organizational structure or with those removed a great distance from any church. It must be remembered that the advice and approval of the classis is done **only in an advisory capacity.** This implies that every classis must judge soberly and wisely in **each given case** of possible church organization. "Advice of classis" or "approval of classis" in either article must never be construed as "ironclad" stipulations in accordance with a prescribed pattern or tradition. In certain situations, an organizational procedure may be permissable if classis is assured that the welfare and interest of the "new" church is preserved.

Assemblies continued in following article with discussion of the classical assembly.

C. Wm. Flietstra.

* This is a continuation of the former article on the 1965 Church Order of the Christian Reformed Church, which appeared in our issue of October 8, 1965. - Ed.

GAAT U NAAR

Holland?

VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:

C. STEENHOF

43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM

$346.90

met gratis trip naar Brussel,
Parijs en Londen

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860

Imported by: VAN'S imp. Ltd.
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

Geef Uzelf of schenk een ander een goed boek !

CHRISTIAN MARRIAGE by Rev. R. L. Veenstra
"There are 180 pages in this volume and they contain some of the wisest counsel on the question of Christian Marriage we have ever read . . . we would like to see a copy of this book in the hands of all young people contemplating matrimony." (The Evangelical Christian). **Price $2.90**

ARIE EN KATRIEN IN CANADA
Emigranten mijmeringen. Gezonde humor en op de man af. **$2.50**

LIVING IN A NEW COUNTRY by Rev. T. C. Van Kooten
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country. **Price: $2.95**

IN THE MIRROR by Prof. Dr. J. Kromminga
This book is published in connection with the centennial of the Christian Reformed Church in 1957. The author reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel. **Price: $2.90**

A PREY TO SATAN by C. Sluys
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church in Holland. **Price: $3.00**

THE STOWAWAY by Wm. R. Rang
Hendrik Tromp has one thing in mind. He wants to find his father. But he does not know where to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution. **Price: $2.50**

These books are published by:

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.

Box 312, Station B, HAMILTON, ONT.

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit . . . . maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks).
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen, er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken", omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B .Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER, THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reofrmed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN.
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.
Contents may not be printed without permission of the publisher.
The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

IN MEMORIAM

Herman H. Mayer

All that I own is a print,
An etching, a mezzotint;
'T is a study, a fancy, a fiction,
Yet a fact (take my conviction)
Because it has more than a hint
of a face — —
—*Robert Browning.*

A sudden heart attack took artist Herman H. Mayer on the day after Christmas.

Mr. Mayer was a member of the Grand Valley Artist Association; at its studio he had taught art classes. He was a member of the Eastern Avenue Christian Reformed Church of Grand Rapids. Before his coming to the United States he had been an art teacher in a technical and vocational school in the Netherlands.

A founder of the first Christian Art Show at Peace Lutheran Church of Sparta, Mich., Herman Mayer was one of a small number of Christian artists vitally concerned with giving expression to the Christian faith in forms of art. He also was one of the initiators of the Christian art show at the Eastern Ave. Parish House, last year.

It is mainly on the last show that our memory of artist Mayer dwells. For the works on exhibit there impressed us as those of a much talented artist. These works seemed to reveal the person who incessantly plodded and plowed in unexplored acres of fine arts.

One might say, perhaps, that Herman Mayer was a prophetic artist in the sense that his works expressed something of an awareness of the love and presence of Christ. It seemed as though he had translated a well-known prayer into terms of his own talents: "Lord, speak to me that I may speak, In living echoes of Thy tone" . . . .

In this prayer, the Christian is concerned with the unveiling of the person of Christ by means of the Word. The only picture of Christ we have is the word-picture of the Bible.

The ancient Jews, in anticipation of the coming Messiah, projected their image of the Redeemer in pictorial words. In choice language they described the face and person of the Messiah they expected.

One might say then that many works of the late Herman Mayer seem to breathe something of that Christian prayer. They may be seen as an artist's translation which could be verbalized as. "Lord, speak to me that I may speak, In living images of Thy face . . . ."

Those pictures engraved in our memory have more than a hint of that Face. They remain as a memoriam of an artist whose concern was the visualization of images inspired from the divine books.

— — —

At the age of fifty, in the strength of his years, toward the top of his career, Herman Mayer, artist, teacher, husband, friend, laid his hands to rest in the hands of the Master Artist whom he served. His faith turned into beholding, Herman may see his Master, face to face . . . .

C.B.

From left to right: "And when he found it, he layed it on his shoulders", by John Knight; "When it was still dark . . . , by Herman Mayer; "The Cross", by Henry Melles.

SALEM - A Work of Christian Mercy

On Saturday November 6th, 1965 another board meeting of the Salem Association Inc. was held at Stoney Creek. Twelve board members were present and a spirit of Christian love and unity was again prevailing in all discussions. Some of the agenda items will interest many of the readers of this magazine and this is a good reason to bring them to your attention, so that we may win your concern with respect to our problems.

SALEM SUNDAY 1965

Salem Sunday 1965. As you may know on Sunday, March 28, 1965 the deacons had organized a special collection to be taken in all the Ontario Christian Reformed Churches. The goal was $25,000.00, which amount should be an encouraging contribution to the building fund of our association. The All Ontario Deacons Conference spent much time on this project and Mr. P. Zwart, the chairman of the A.O.D.C. gave us a second interim report about the results of his action. This report shows that of the 90 congregations only 49 did participate. These 49 churches remitted a total amount of $10,263.14.

From the other 41 churches 12 wrote that for some reason they were not able to participate and 29 churches were not re-acting at all.

Although we are grateful for the collected amount, it is a pity that 45% of the churches were idle and we can understand the disappointment of the board of the A.O.D.C. Since in 1966 the deacons will organize an action for the World Relief Fund, there will be no Salem Sunday Collection in this year. However, plans will be worked out in organizing a Salem Sunday 1967 and the preparations for it will start as early as November 1966.

CANADIAN REF. CHURCH.

Rev. J. Van Harmelen and Mr. J. Van Staalduinen reported that further contact with this denomination has led to a positive result, and they got the information that:

1. a nomination for a member representing these churches in the board of Salem will be submitted before the annual membership meeting of 1966.
2. the deaconate of the Canadian Reformed Church of Burlington will function as co-ordinator for all the deaconates of the Canadian Reformed Churches and collect the money from this denomination.

SALEM AND THE A.O.D.C.

There was an important letter of the All Ontario Deacons Conference in which the moderamen of this organization tried to clarify their position concerning our association. Apparently the motive of this letter was the disappointing result of Salem Sunday, 1965, which to their opinion was caused by insufficient contact between Salem and the churches (consequently the members of the churches and the members of Salem). However at the same time it was stated in this letter that it is not the task of the deacons to gain members for Salem.

Several opinions stated in this letter caused an ample discussion. As a result of this discussion it was decided to appoint a study-committee consisting of the Toronto board members and the classical coordinaters, whose task it is to report about the whole problem of public relations on the coming board meeting. Public relations is a knotty problem for our association and we hope that the appointed committee will be given the wisdom to come with the right solution to this problem.

BUDGET OPERATION OF A FUTURE HOSPITAL

In order to be prepared for future planning, Mr. D. Van Leeuwen C.A., the vice president of our organization, had drawn up a very tentative budget for the operation of a modest mental hospital in the future. The presuppositions for this budget are: a capital expenditure of $400,000.00; a staff of 16 persons for the patient care (including a psychiatrist, a psychologist, a social worker and a therapeutist), and a number of 30 patients the year through. Moreover a staff for central service as an

(Continued on page 10)

THE WORLD AROUND US

Forgive and Forget

Time Magazine recently reported on some curious happenings in regard to relations between West Germany and Poland. They are not so much developments of an official nature but they are so curious because they seem to represent an application of Christian principles in international affairs.

Last October the West German Evangelical Church issued a statement to the effect that West Germans should look on the loss of the Oder-Neisse territory as just a retribution of German war guilt.

The Oder-Neisse territories are that huge piece of land east of the Oder and Neisse Rivers and west of the former border of Poland which has been claimed by Poland at the end of the Second World War. The Polish forced the inhabitants of the area, all Germans, to leave and cross into East and/or West Germany. Millions of people were uprooted, lost all their belongings, and suffered untold hardship and anguish in the struggle to find a new home.

The action left a deep scar on the soul of the German people, and yet it is only part of the major problem in the international relations of West Germany. The big problem, of course, is the establishment of a permanent peace treaty with her former enemies and the reunification of East and West Germany.

The statement of the West German Evangelical church amounted to saying: we will be content with reunification of East and West Germany and Poland is entitled to keeping the Oder-Neisse area as our payment for the suffering we have brought upon millions of Poles, including the 3 million or so Polish Jews we have murdered.

The statement, alhough not official, reflected a contrition which certainly seems to be born of Christian humility and of a deep sense of guilt. It is especially striking as it comes from Germans, always known for their fierce national pride and patriotism. And is is even more striking because the sentiment was expressed as the view of a large church in regard to the major problem facing the government of one of Europe's biggest powers.

The statement seems to have struck a chord in the hearts of Roman Catholics in Poland, which is for nearly 100% Roman Catholic. The Polish delegation to the Ecumenical Council in Rome recently issued an invitation to all West German bishops, archbishops and cardinals to attend the celebration of the conversion of one of Poland's former kings. This conversion has taken place a thousand years ago and seems to be one of the highlights in the religious life of the Poles.

The invitation of the Polish Roman Catholics to their Roman Catholic brethren in West Germany was couched in a 17 page booklet, which reviewed the entire history of the troubled relations between the two countries. The booklet ended with a passage in which the Poles offered to forgive the Germans their misdeeds, to forget the past, and in which they themselves asked forgiveness for the suffering they have brought upon the Germans forced to leave the Oder-Neisse area.

The West German bishops accepted the invitation eagerly and made it clear that they heartily agreed with their Evangelical colleagues, although they of course would always feel emotionally linked to their homeland. From their side the Polish Roman Catholics made it clear that as far as they were concerned the possession of the Oder-Neisse area is essential for the existence of the Polish nation; in other words Poland cannot exist without that piece of land, nearly one fourth of all former Germany.

It seems that as far as the West Germans are concerned the statement of the Evangelical Church pretty well coincides with the official West German view. If West Germany's Foreign Office does not say so, it is merely for diplomatic reasons.

As far as the Polish communist government is concerned, the Roman Catholics certainly weren't speaking for them. Even though the Roman Catholics did not concede anything tangible, the communists were furious about the statement issued by the Polish Roman Catholic Church. One of their papers asked bitingly: Who empowered the bishops to repent and forgive?

Even apart from that communist reaction, there is something terribly tragic in this whole affair. The Polish Roman Catholics ask forgiveness for the suffering they imposed on German refugees. They do not speak about their own part in the annihilation of six million European Jews within their borders.

True, the German Nazis are the main culprits in this respect, as the issuers of the orders. The German people as a whole are guilty because of their assent to Hitler's program. But the Polish people are equally guilty because of their silent approval of the annihilation of a whole race within their borders and of active co-operation. Nowhere but in Warsaw was it possible to force the Jews into a ghetto. And nowhere but in Poland, except perhaps in Russia, was it possible to murder Jews on such a staggering scale.

It would have been so much more heartening if the Polish Roman Catholic bishops had admitted the guilt of the Polish in this respect as well. They mightn't have been so sure of themselves in maintaining their claim on the Oder-Neisse area, if they had realized their guilt more fully.

Perhaps the most tragic aspect in this display of repentance is the fact that here we have two church groups weighing their respective guilt in a balance and determining appropriate retribution, even if it is self-retribution.

There is only one place where individuals as well as nations can, properly contrite, confess guilt. That place is a blood stained rock called Golgotha. On that rock there is no room for claims or even for self-imposed retribution. There is only room there for the grace, that, unseen to the eyes of diplomats and many church leaders, is even now flooding the universe.

John Vriesinga

ART IN SIXTY-SIX

by John Knight

In the year which has just started we can expect exciting things in the world of art. Exciting and at the same time disappointing. This may sound terribly negative at a time when most people are still optimistic about the "new" year, that somehow is expected to be a better year.

You see, there are two directions in modern painting, both of them reflecting the type of culture we live in and frankly, the picture is not rosy.

Perhaps, to refresh our memory, it is well to recap what we've said before about modern, twentieth-century art in 1965. It started with a "quiet" revolution of the Impressionists in the late eighteen hundreds, artists who recorded their *impressions* by putting shapes of colours on their canvasses, colours often observed in the bright sunlight: a happy, playful way of painting that contrasted sharply with the carefully constructed studio works. *Post-impressionism* went into several directions, as we will see in the next weeks regular discussion of two paintings. It tried to simplify forms, as we find in primitive and oriental work, find basic shapes, so that the world is recorded as a collection of cubes, spheres, pyramids and cylinders or . . . (the extreme opposite) to make painting an expression of emotions and feelings: the *Expressionists!*

This latter group inspired painters in this century not only to distort nature to meet its own ends, but to *depart from nature:* to make paintings that are non-objective, that are emotional exercises or . . . even more extreme, a method of working that we call *action painting*. Action painting was illustrated a few years ago when in Amsterdam an artist, Karel Appel, painted a huge canvas at one of the town squares by dumping paint by the canful from a helicopter. It was no doubt a promotion gimmick, but it illustrates the idea of "accidental" painting. In action painting the artist does not know what the final result is going to be. He has no plan of attack. He paints, but no longer as the creature that was given a rational mind, but rather as a lower form of life: an animal, who returns to manhood only to place a commercial value on his work.

Nothing Ever Happens!

What we expect from life today can often be summed up in one word: We want experiences! Our vacation, our entertainment, even *our church worship* must be an experience. We have to feel! And if we don't, somehow or other we feel we lack something. Feelings, so vital in an appreciation of the arts, be it music painting or theater is becoming more and more important. But feelings alone, as emotional experiences, do not satisfy us. When we try to reach a peak of experience, of emotional involvement, and we don't succeed, we become disgusted with ourselves or the "performer." The movie star lacks personality, the singer lacks volume, the painter doesn't communicate and the preacher is "dry."

The latest art form is called HAPPENINGS. It is designed to satisfy people who claim that life is dull and that nothing ever happens. An example: a partly demolished car, pushed by a group of beatniks on a main street in Paris. On the roof of the car a blonde in a bikini and a young man, more appropriately dressed. He covers the girl with spaghetti and she plucks the spaghetti off her body and throws it to the interested spectators who (literally) "eat it all up!"

This is an extreme example of a happening, but it has all the elements. Someone who plans it, a setting (car and street), actors and participants. In a happening everybody participates and supposedly everybody gets his money's worth. But happenings are never repeated, they must be once-in-a-lifetime experiences. Organizers of happenings now comb cities for the right kind of attic, warehouse or basement, carefully constructing the surroundings. Surroundings that will not last, but are destroyed when the happening is over. Often the surroundings include symbols of the machine age: car fenders, wheels, etc. Since happenings are supposed to fight the "drudgery" of life no doubt time-clocks would be among the most symbolic of symbols.

Another new art form, an extension of action painting is the "action" sculpture. A conglomeration of parts molded together and finally lit from one end, so that it will burn itself up. A self-destroying work of art. After all, the creators say: what is permanent in life anyway?

Pop and Op

Among the more permanent works of art produced today are Pop art (popular art) and Op art (optical art). The first portrays the great symbols of our age: a hair-dryer, a coke-bottle, a jet-engine, a can of Campbell's soup or a Brillo box. In sculpture we find huge hot dogs, complete bathrooms with plumbing or twisted car bumpers, called "Crash!" The daily newspaper comic strip is magnified forty times, complete with dot patterns (but with the dots now the size of half dollars) and balloons (the dialogue usually drawn in over the comic characters head, such as "Oh John, a *real* diamond!")

It is as if the Pop artist tries to say: look world, this is what you worship, this is what you live for, so here it is, ready to hang in an art gallery!

That this is the motive of Pop art is further illustrated by the inclusion of "stars": Liz Taylor, painted in pink and black, Marilyn Monroe with bright yellow hair or (in continental Pop art) soccer players with ignorant faces.

Op art is precision art. It consists of narrow lines, small squares, circles or triangles with very vivid colours. Looking at Op art can make a person wonder whether his eyes are playing tricks on him or whether the painting is actually moving. Op art is clever and that is about all that can be said about it. It is art without content, but at least we can't possibly mistake it for the work of a chimpanzee, because Op art is the result of much planning, a great deal of colour experimentation and much painstaking work.

The two mainstreams of painting in sixty-six will continue the trend of the sixties:

1. wild action painting without restraint;
2. carefuly planed pop and op art.

Neither has much to say to us, except that culturally we live in a "dead world."

Perhaps we have to rely on the oddballs to lead art back to something that is meaningful, that can stand on its own feet and tell us something. Among these are the well-known Picasso (whose view of life is terrible, but whose work is unmistakably that of a master), the extreme Salvador Dali, who leads us into a dream world that is almost too fantastic to believe, but a dream world that is too far removed from us to communicate.

There is however a more conservative element that may lead us back to sanity. With conservative I mean people that express themseves in recognizable terms. Men and women who go back to "nature" and who interpret nature in such a way that we, who look at their work are not only emotionally affected (or knocked-out) or impressed by its cold calculation, but are somehow stirred to a deeper understanding of our surroundings. This kind of painter is beginning to make a comeback, it is a small beginning, but it is there. The artists are those who allow themselves to get "excited" about their world, the people they live with and the social struggles of our age. They may not know God but they are aware of God's creation, they sense its basic beauty, but also the ugly influence of man's destruction and inhumanity.

It is only when artists have a sense of responsibility, an awareness of a Divine cultural mandate and an intimate knowledge of themselves, that their work will have a chance of being truly *great*. This awareness is just as important as the ability to "see" and technical skills.

During 1966 we will continue our search for this kind of art. Art that, since we are still waiting for Christ's restoration, will only have a trace of perfection. But also art that will make us aware that "this is our Father's world."

What do schoolmarks mean?

I read with interest the article which appeared under the heading "Parents and Children" by Mr. A. Peetoom, B.A. (*Christian Courier*, Christmas issue, 1965, p. 16). Permit me first of all to comment on this article, then present, in simplified form, the results of 'teacher mark analyses' which have recently been the topic of my research for the local Board of Education.

First of all, it is encouraging to note that Mr. Peetoom poses the basic question, "What do marks which appear on report cards really mean?" So often, the accusation is made that statisticians and psychologists are attempting to quantify, i.e. define by a number, attributes, tendencies, personalities, and even progress. Here, however, is a situation which is the exact reverse. The same statistician can now quite legitimately say to the educator, "You have provided parents with, to use Mr. Peetoom's expression, a figure which '. . . looks absolute, so forbidding, so coldly efficient and objective.' Just what does that figure mean?"

Secondly, Mr. Peetoom touches upon two very fundamental aspects of marks — the scale used to derive them, and the question of differences between any two marks. Is the difference between Albert's Term 1 Social Studies mark of 74 and his Term 2 mark of 79 a *significant* improvement? I realize that we are getting into statistical language here, but then this is really the statistician's problem area. It can be shown quite clearly that this difference may not at all represent improvement, but rather a decrease in performance. Only if we are willing to disregard completely all known facts about statistical techniques can we offer the unequivocal statement, "The marks indicate that Albert's performance in Social Studies has improved by 5". Can we assume that a common scale was used to evaluate the performance during these two time periods? I submit that the scales used by teachers are largely subjective, that they depend upon a variety of undefined elements, that examinations used by these teachers rarely, if ever, comply with accepted sampling techniques, and that the majority of these teachers cannot themselves adequately define their own measuring techniques.

I cannot feel very comfortable with Mr. Peetoom's definition of the zero and one hundred marks! When he says that ". . . zero stands for utter failure . . . ," does he mean that the child has *gained nothing* at all in the realm of the particular subject area, that the *teacher views* his progress in that subject as nil, that in a group of one hundred students he would stand at the *bottom of the line*, that his knowledge in the subject area is *completely non-existent*, or . . . ? Similar questions can be raised about 'perfection.' If indeed, his definition (without further qualifications!) is correct, surely report card marks do much more harm than good.

During the past months, I have been attempting to discover just what teacher marks mean. A sampling of the final marks given by classroom teachers to 164 Grade 8 students selected at random from some 3225 possible students was used. Since subject areas differ widely, two areas were chosen — mathematics and language (composition, grammar, literature). One of the obvious differences between these two areas is the ease with which progress can be evaluated. Since it is imperative to have an objective measure against which to evaluate the marks, the ten subtests of the Canadian Test Battery were administered to these students. Each of these subtests measures a specific aspect of subject achievement, e.g. mathematics achievement, English language punctuation. Without going into details, the statistical technique employed in the analyses of the data was the Factor Analysis technique (for details, see *Introduction To Factor Analysis*, by B. Fruchter, Princeton: Van Nostrand Co., 1954). Three factors were drawn from these analyses, and from them the following conclusions seem warranted.

a) The first factor was clearly a *Mathematical Ability* factor. The indication was clear that the mathematics marks given by the teachers were closely related to mathematical reasoning, mathematics computation, non-verbal reasoning, mathematics facts, terms, and concepts, and mathematical measurement. Thus it seems reasonably clear that this mark is at least related to objective, measurable aspects of mathematical ability.

b) The second factor is clearly a *Language Ability* factor. Such aspects of language as verbal reasoning, reading comprehension, punctuation, grammar usage, and effectiveness of expression appear of this dimension. However, composition, grammar, and literature final marks do not appear here! We must make the assumption that the teachers of these 164 pupils (representing some 60 different schools) were not measuring the above-mentioned attributes when they assigned the final marks. What, then, were they measuring? I have no idea!

c) The third factor indicates that final marks include a very unique, undefined element which differentiates them very clearly from objective, standardized tests. Is this unique element teacher bias? Does it indicate elements which cannot be defined? And does this factor indicate that teacher marks contain something mysterious? We make some rather important decisions about children on the basis of our teachers' marks (e.g. pass vs. fail, 'academic' high school career vs. 'trades' high school career, etc.). Maybe it is fair game to ask our teachers to define for us just what their report card 'ciphers' mean!

Congratulations, Mr. Peetoom! You have raised a very interesting point. I wonder how our teachers will answer it!

Henry J. Feenstra, M.A.
London, Ontario.

COMMENT

Thank you very much, Mr. Feenstra for your letter in reply to my articles.

While I had no access to particular research studies, I am not surprised that your findings confirmed some of the things I had said.

While I read your letter a wit's assessment of teacher marking came to my mind. It read somewhat like this. "Marks on report cards consist of: that day's soggy toast, burned eggs and crisp toast, plus last night's party, plus the heavy traffic, plus the constant coughing in the class room, plus the ever threatening ulcer, plus this month's bills, plus Billy's mother (ugh!), plus the leaking fountain pen, plus the mistaken assessment on that term's test, plus the need to pass a percentage, plus the lack of knowledge by the teacher, plus some goodwill in the teacher, plus the professional optimism about his own capacities, plus some knowledge of Billy's psyche and all this subject to the fact that you can only spend so much time marking report cards."

You did not feel very comfortable with my definitions of zero and one hundred. Neither would I, if they were intended to be definitions. I agree with your reservations. I only meant to convey, that if you ask parents what these marks mean, you would probably have to get these answers, if the marks in between mean anything at all. The fact that these answers are obviously inadequate (as you point out), are reason enough to suspect the objectivity of the whole scale in between.

Again, I thank you for your kind comments.

Adriaan Peetoom, B.A.

SALEM

(Continued from page 9)

administrator etc. In this case the total cost is estimated to be $173,000.00 yearly. To pay this amount the income estimates are as folows:

Nursing fees	$ 82,000.00
Fees from out-door patients, etc.	18,000.00
Collections, membership fees, donations	73,000.00
	$173,000.00

Although these figures are quite impressive, they do not discourage us. We can and will meet these figures with the help of our God and the Christian love of our people for those who suffer.

RESIGNATIONS

Letters of resignation as members of our board were received from both Mr. H. Pel and Mr. A. F. P. Vermeulen. With regret we took notice of these letters. Mr. Pel did much for our association as a treasurer and coordinator and Mr. Vermeulen as the representative of Classis Ontario of the Reformed Church of America. Instead of Mr. Pel the board will appoint someone else at its next meeting. Instead of Mr. Vermeulen the board appointed Mr. J. P. Van-den Berg, who was already present as a visitor for the Reformed Church of America. Both new men will serve until the next annual membership meeting.

THANK YOU, LADIES!

'Salem" is not so unknown, that besides the collections and membership fees, there is also another source of income, accounted for on the yearly statements as "gifts." Regularly smaller or larger gifts are mailed to or received by our treasurer. It is self-evident that we do not report all these gifts. However, as an exception we want to mention a gift of *$400.00* donated to us by the Canadian Christian Reformed Women Societies and Ladies Aids. This was a real surprise and amazing if we consider that this generous gift has been raised by quarters of the individual members of the societies. Oh yes, we knew that "Salem" is very near to the hearts of our ladies, but this quarter-action is a proof of their hearty interest to our cause! We thank especially Mrs. H. Numan and Mrs. J Maathuis, who did so much so that all these quarters were melted together to the substantial cheque, which was mailed to our treasurer Rev. J. Van Harmelen. And let us not forget, even the ladies of the West have cooperated in this action! Edmonton alone participated with 7 societies!

Finally, who follows? Maybe our Men Societies?

Casper C. Vanderiet

NEXT, PLEASE . . .

"Next patient," the doctor says . . .
"Next project," the architect plans . . .
"Next class," the teacher thinks . . .
"Next case," the judge says . . .
"Next sermon," the minister muses . . .

You see there is always a next. This is a law of history. We have a task, a duty for the next generation. Perhaps for your son or daughter.

Colleges and Universities stand ready to prepare them for their future vocations . . . However, will they also be ready to meet their task in the light of the Kingdom of God and Christ? For this we need the ARSS. There are more than 300 Reformed Christian students in secular Universities in Canada alone. They need the spiritual guidance in learning that the Association for Reformed Scientific Studies can provide through your support. We would like to extend our services and raise our budget for 1966. We urge you to help the ARSS provide Scripturally directed learning by:

- Sending for an application for membership or by becoming an Associate member. And
- By sending a special gift to:

arss

THE ASSOCIATION FOR REFORMED SCIENTIFIC STUDIES
729 UPPER GAGE AVENUE, HAMILTON, ONTARIO

BOOKS OF SPECIAL MERIT

"Which book of the ones you have read in 1965, was in your opinion outstanding?"

This question has been submitted to a number of our contributors. We left them entirely free in their choice. It is surprising that all have chosen a different book. Below we present the various selections to our readers.

Mrs. Ineke Parlevliet

THE SOURCE,
by James A. Michener

To mention a book of exceptional merit is not too difficult. During the past year it was "THE SOURCE" for me.

Like HAWAII, one of Michener's previous famous novels, THE SOURCE is very long, more than 900 pages in good sized binding, but not one page is dull or tedious. From the first till the last story, — or rather stories — remain interesting and often fascinating.

The book is a tale of the inhabitants of Galilee, starting at the Stone Age, some 110 centuries ago, end ending in our time. Of course, the book is fiction, but solidly founded on historical research and facts.

The focal point of the novel is Makor, a small imaginary township, thousands of years old, and located about ten miles from Nazareth.

Makor means "source" and after a spring of water deep down in its rocky foundation without which the people could not have lived there.

When the story begins Makor is dead, a teil, a mound of debris in whose layers the relics of the past are buried: Stones from a Crusader's Castle, a Roman coin of 70 A.D., a Babylonian helmet, a claypot of 1427 B.C. etc.

An American archaeologist and a team of Israeli and European specialists have come to Tell Makor to dig for its hidden historical objects and layer after layer reveals what has happened so many centuries ago.

Michener is not an archaeologist himself, but an author. Consequently these objects of the past are of minor interest to him. For him, above all, the people who made them are important. As a result he weaves stories about each layer in which the relics are found. Wonderful, captivating stories of the people who lived in or near Makor.

While the digging has to start at the top, the first story at Level XV, the lowest one, begins with the family Ur, which lived during the Stone Age around 9800 B.C. Sometimes a descendant of this Ur becomes one of the main characters in the other stories which are written about the remaining 14 levels, until at last the past has become the present time of the Jews.

The stories are moving and they not only give us a better insight into the emotional history of the Jews, but also into their old religion, Judaism. The story about "The Law" for example in which a handful of Rabbinical scholars are working on the Talmud as so many other rabbis had done before them and would do after them, is most fascinating and informative. Months and sometimes even years are spent in discussing the most important but also the most ridiculous problems like whether or not a person should be allowed to wear his false teeth on a Sabbath. At the same time many statements of these Rabis are still worth pondering today, e.g.: When you sit on a court which condemns a man to death, do not eat all day, because you have killed part of yourself. And: "Like a twisted olive tree in its five hundredth year, giving then its finest fruit, is man. How can he give forth wisdom until he has been crushed and turned in the hand of God?" And: "I complained: There are two men and only one gives to the poor. God said: You are wrong! There is only one man, because he who will not give to the poor is an animal."

THE SOURCE contains much suffering, courage, hope and faith and conflict, and for us views and beliefs which we definitely don't share with the author. James Michener, a Quaker, accepts the evolution theory without restrictions for example, and believes that the first dwellers of this earth were completely without any religious sense. Nevertheless this book deserves to be read. It took the author fifteen months to write the first draft and likely quite a bit more to dig for all the information he needed regarding the various matters he would deal with in his novel.

Fortunately it doesn't take us that long to read THE SOURCE. When you have started, the many pages will melt away like butter over heat, but not after having first brought you interesting entertainment of high quality.

Ineke Parlevliet

Rev. A. Kuyvenhoven

Paul Tournier, *The Whole Person in a Broken World*
(French edition 1947, English translation 1964. Publ. Harper & Row).

The book is not new on the market. I read it for the first time in 1965 and it impressed me more than many other books. Tournier is a Swiss medical doctor, psychiatrist and Christian. His books are widely read today. Tournier knows the conflict of modern man. It is good to read his diagnosis, so that we do not become preoccupied with the symptoms, but give undiminished attention to the sickness and its causes. The sickness of our age is the "neurosis" of modern man. Neurosis is the result of an inner contradiction.

"The son who loves his father is right and healthy.
"The son who hates his father is not right but healthy.
"The son who loves and hates his father at the same time is neurotic."

If modern man were able to "hate his father," if he could really "kill God," he would be less sick than he is today. As it is he lives in his divided world. The myths and symbols of the Chrisitan faith he considers naive, an outworn explanation of the world. He denies "the spiritual" for which his soul yearns. That explains his neurotic behavior. "Neurosis is repression of truth."

For me the whole book illustrates what Romans I reveals concerning the "suppression of truth," although the writer does not refer to this crucial passage.

Rejecting the "myths" of the Christian faith, modern man inevitably fabricates his own myths: The Myth of Progress and The Myth of Power. These are the dogmas of politicians and business men. This is the faith which we teach our children and these are the illusions which keep society going, groping, searching and always unfulfilled. Tournier's diagnosis is penetrating and true. His therapy charts the right course, but it needs a further Scriptural orientation.

Andrew Kuyvenhoven

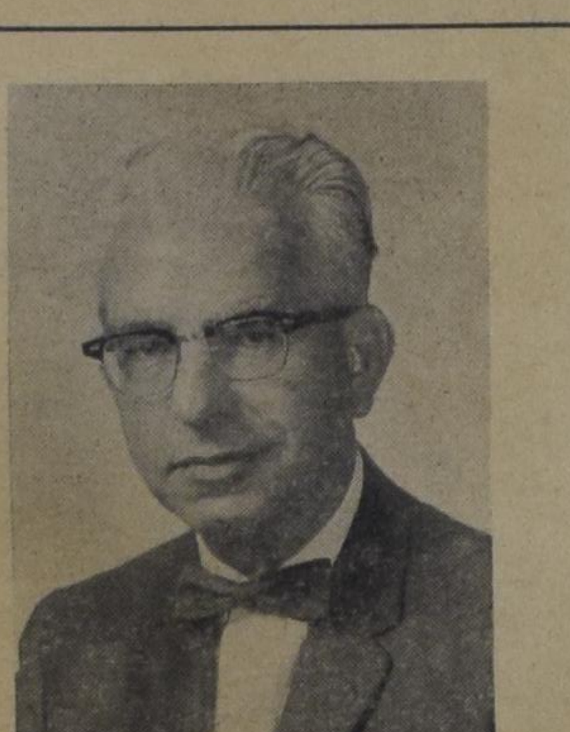

Dr. L. Praamsma

"THE GENESIS FLOOD"

I don't hesitate in making my choice concerning a book of exceptional merit read by me in 1965: I would like to point to the book of the professors Morris and Withcomb *'The Genesis Flood.'*

This book is a first-class scientific book which has greatly warmed and comforted my heart. The *Foreword* has been written by prof. John McCampbell, head of the Department of Geology of the University of Lafayette, who does not share the viewpoint and explanations of the authors, but introduces them nevertheless in these words: 'The reader who desires to accept the Biblical account literally and without reservation will discover that the authors have shown such a position to be supported by excelent proof and sound interpretation.' And he praises the fact, that they have challenged the generally accepted views in 'a courteous, fair and scholarly manner.' He does not exaggerate when he says so, he has not the slightest reason for it.

Several years ago I read the well-known book of prof. Lever on 'Creation and Evolution,' and although I admired its scholarship and appreciated the fact that this Free University-professor tried to harmonize his feelings with Holy Scripture, I was not satisfied with it and I was convinced that this harmonization-effort was very unsatisfactory. But I never found a book of equally scientific merits that answered the serious questions raised by Lever's book. But now I finally found it.

In this book the two authors don't present only a fascinating description of the Flood and its implications (as was already done in a more popular and sometimes more disputable way by prof. Rehwinkel in his *The Flood*), but they try to show how the outline of earth history provided by the early chapters of Genesis, as well as by the related passages from other parts of the Bible, actually provides a scientifically accurate framework within which all the verified data of geology and geophysics fit together remarkably well.

I have read this book with a growing enthusiasm and thankfulness.

L. Praamsma

Mr. John Knight

THE FRATICIDES by Nikos Kazantzakis, Simon and Schuster, 1964.

This is a powerful book, a book for mature readers. Like Kazantzakis' other books it reflects the inner struggles of the author, a man, raised in a Christian family, who spent some time in a monastery, got sick and tired of a life of "holy withdrawal" and embraced (in the search for something better) the teachings of Nietzsche, Lenin and Buddha until he found Christ.

Kazantzakis' early works dealt with his native country, Greece of which "Zorba The Greek" is best known. His first "Christian" novel was "The Last Temptation of Christ," a searching book that leaves the reader uneasy and undecided whether the work is blasphemous or not.

"The Fratricides," the brotherkillers is different. It is more mature, even though the central character, the village priest, Father Yanaros, is torn between a Biblical view of Christ and a Christ that conforms to his idea of what He should be. The reason for his doubt is the terrible guerilla war that took place in Greece immediately after the Second World War, when brother fought against brother in a communist attempt to takeover the country.

It's a tragic book, a book of hunger, death and destruction. Yanaros' own son has joined the guerillas and at the end of the book instructs a firing squad to kill twelve men, in front of his father's eyes.

Yanaros' thoughts seem to hinge on two poles, his early experiences of his high life in a monastery to which he wants to return when the going gets rough and the Second Coming of Christ, that makes him more determined than ever to walk with the people, to struggle with them and to preach to them. It is an uphill battle and for Yanaros a disappointing one, because he's not a patient man and he expects in a very human way that Christ will be just and show whose side He is on.

It is a modern book, about the soul of modern man in a struggle between Communism and Christianity, a book that even dares to pose the question: "Could it possibly be that Communism is Christian?" This question comes from a wounded monk and shocks the foundations of Yanaros' faith. The book teaches much about the character of Greece and its rock-hard people, the Greek-Catholic Church is exposed in its extremes and the commentary sometimes borders the humorous, especially in its description of the worship of religious objects. It is above all a book about the naive concept men can have about God, their doubts but also their unshakable faith.

It's an unforgettable book that should be read more than once.

John Knight

Dr. Paul Schrotenbcer

ALL IN EACH PLACE,
toward union in England,
edited by James I. Packer,
Marcham Manor Press
237 pages, 18 s. - 1965.

Of making and reading books there is no end. Escalation in the publishing business is steady and the stream of reading material (to mix the metaphor) is broad and deep. One must continually make a choice to read either this or that. Either the newspaper or the church paper; either *Maclean's* or *Time;* either the book of the month or the recent issue of a technical journal. No one can read all that is written; he can hardly get started reading.

Of the books that I read in 1965 and the many I just looked at or 'read in,' *All in Each Place* by James Packer was one of the most enjoyable. Packer is an evangelical, a Calvinist at heart, an Anglican of England. His fellow churchmen whose essays on church union are bound between the same covers share his vigorously evangelical views.

Evangelicals very often drag their feet as soon as their soles touch the path toward church unity. Many people must think that ecumenicals are not evangelical and evangelicals are not ecumenical. So, while evangelicals spend much time telling that the ecumenicals seek to unite the divided church in the wrong way, they have not, by and large, presented a positive alternative. To many Christians, therefore, ecumenism and evangelicalism are incompatible. They choose accordingly for the gospel against church union .

James Packer, A. M. Stibbs, R. E. Nixon, G. E. Duffield and several others like them in the Church of England will not accept the choice as a true alternative. Therefore they wrote this book. They want to be ecumenical and evangelical both. No more than John Calvin will they choose for the one at the expense of the other. He was willing to cross ten seas to unite the churches; they, with him, hold unequivocally to the truth proclaimed by the Apostles and revealed in the Scriptures.

All in Each Place shows that the dilemma posed above is false. The line may not be drawn between ecumenicals and evangelicals but must be fixed between evangelical and non-evangelical ecumenism. The evangelical, as the word means, is true to the gospel, the good news of God's coming to man in Christ to redeem sinners through His sacrifice on the cross. To pass muster, unity must be worthy of the gospel..

We can understand why evangelicals tred slowly the garden path to church unity. They mistrust both the means and the end of church union talks. All too often the surge toward unity has been paced by the slogan: doctrine divides but service unites. They have sensed that the moot issues, often precisely those which concern the heart of the gospel, are many times either ignored or denied or recast.

The misuse of a good thing, however, never annuls its right use. We should look beyond the ecumenical *failures* (such as those which have resulted in united and uniting churches which have turned away from the good news of redemption) to the ecumenical *demands.* We should attend to the will of our Lord that we Christians, especially on the local level, ('all in each place') show that because we all are bound in faith to Christ our Lord we should show our oneness visibly.

We may admit that very often the methods of attaining unity have been wrong. But we are still faced with the task of seeking it in the right way. Here evangelicals should lead just because they know and believingly confess the gospel. This James Packer and his associates are trying to do.

This is what they say: *in the very way that the churches come together they should witness to the gospel.* In other words, ecumenism is for the gospel, the gospel is not for ecumenism. The demand for unity among Christians is a gospel demand. Obedience to Christ to keep the unity of the spirit in the bond of peace is obedience to the good news.

That churches should witness to the gospel in the way in which they come together is a sound principle. With this as the compass in the search, we evangelicals should push hard for concord, much harder than we have. Push for evangelical unity; not for a transconfessional but a confessional unity; unity in agreement with the authoritative and redeeming message of our Lord.

One aspect of our evangelical (or shall we say reformational-Christian) concern is that we learn what other evangelicals in other churches say. We are, after all, members of one another. In this too *All in Each Place* can help us.

We do not agree forthwith with all that is written in this book. We ask: Does it allow for the principle of secession? We hesitate to agree or disagree on some of the positions taken, such as the practical advantages of an episcopal church government. But it was a pleasure to read it primarily for two reasons.

Firstly, it uses forthright and unambiguous language. In speaking of the proposed plan of union between the Church of England and the Methodist Church, it employs expressions such as 'unacceptable,' 'ambiguous' and 'not straight' more than once. It is openly and frankly critical that the church union plans are not able 'to get beyond the shallows of ecumenical superficiality' and 'fail to come clean.' It speaks in language so clear that he who runs may read: 'he who compromises truth is a traitor to God.' It states that greater than the 'scandal of our divisions' is the scandal of departure from the faith. While the writers show flexibility in the matter of church government, they are unbending in their criticism of the Anglo-Catholic view that grace is given by the laying on of hands and that Holy Communion is in some sense a sacrifice. Nevertheless, in spite of this candid way of writing, the criticism is given more in sorrow than in anger. Only by keeping the issues clear and speaking in love can we make progress toward unity.

Secondly, these evangelicals in the Church of England are insistent in pressing the demand for unity. The quest for oneness in the church visible is not only legitimate but necessary. Like the rest of the Christian life, however, in effecting local unions, the church must testify to the gospel.

The value of this book then is that, besides showing the unacceptability of proposed plans, it presents a better way. It does this by means of an ecumenical conversation. This way, say these episcopalians, who admit that the episcopal form of church government is not essential, is concord with the apostolic teaching.

In the year that lies ahead we Christians of Reformed heritage should put spring into our dragging feet. *All in One Place*, because it builds on the truth of the Word of God, can help us to go in the right direction.

Paul G. Schrotenboer

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $4.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.
For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Thankful to our Lord we announce the birth of our son

FREDERICK WILLIAM

John and Tina Spyk.

A brother for:
Lucia ,
Elaine,
Peter.

December 27, 1965.
Brockville, Ont.

With great joy and gratitude to our Covenant Lord, we announce the birth of our son and brother

GEORGE HENRY

Born on December 31st, 1965.

Henry and Roelie Katerberg.

A brother for Bert and Frances.

R.R. 3, Moorefield (Ont.).

We gratefully acknowledge God's goodness in the birth of our son

RAYMOND JOHN

December 31, 1965.

John and Winnie van der Borgh.

90 Elmhurst Dr., Apt. 201,
Rexdale, Ontario.

Grateful to the Lord we wish to announce that He has entrusted to our care a daughter

RENEE MICHELLE

Henry and Jane Feenstra.

January 3, 1966.
106 Brampton Road,
London, Ont.

Engaged at Nijmegen:

MARGARET ANN OOSTENBRINK
CHARLES J. H. HOPPE

December 25, 1965.

57 Taunton Road, Toronto 7, Ont.

Vliegbasis Gilze Ryen, The Netherlands.

TEACHER

needed NOW. Exp. pref., grade 2, able, or willing to learn, to teach the New Math. All inf. to: KNOX CHRISTIAN SCHOOL, Bowmanville, Ont.

Ottawa plans to open its Christian School in Sept. 1966, D.V.

THREE TEACHERS AND A PRINCIPAL

will be required for grades 1 to 7. Anyone interested should contact Mr. S. Vandewint, 2228B Elmira Dr., Ottawa 5, Ontario. Phone 828-2665.

HELP WANTED
SIMCOE, ONT.

Work for father and two sons (or daughters) on a large farm with tobacco, orchard and 100 steers. Convenient house, three bedrooms, within town limits, available. Contact Rev. G. Rienks, Simcoe 426-3043.

Wanted:

EXPERIENCED MAN FOR DAIRY FARM

in Picton, Ontario, to take charge March 1, 1966, or sooner. Must have good references. Good salary. Free 7-room house (hot and cold water) and other benefits. Write under Box 1842, to Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Growing firm of cleaning and janitor services in south-western Ontario requires

Permament Employee

who is interested in future partnership. Apply to Box 1843, c/o Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

After Annunciation

by Frederick W. Tamminga

(In our December 10, 1965, issue we published this poem. However, the last line of stanza 2 was supposed to be the last line of stanza 3, by which the meaning of the poem was lost. We regret this error and therefore publish the poem as it should have been done. —Editor)

The wind came feathering from the hills this fall
into my blood and breathing—at night the flutter
of latent wings in me will sometimes swell
into alarm for the fleshness of another.

At times I fear that in my ignorance
and earthbound fluttering my flesh may give
to him my wings, my flimsy girlish wings—
will his feathers be well-knit when he must leave?

I lie awake and in my heart I ponder
the nestled Lord within—will the heavens thunder
on the day of his flight, or will the weather be mild?

I lift my unsettled heart to the darkening hills—
the silhouette trees are entrusted to the will
of the feathery wind—

I will sleep and trust in the child.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SOLUTIONS OF THE NOVEMBER PROBLEMS

No. 180

Author Niemeyer did a good job in making this problem. If black wanted to defend his threatened King by promoting a Pawn to Queen, he might wish to have chosen a Knight, but if he asks for a Knight a Queen would have been much better. Such are real Niemeyer-jokes.

Solution: 1. K-N4, thr. 2. N-B5 ch and 3. Pk2-3 mate.

Var. A. 1 —, P-Q8/N; 2. P-B8/N, 3. N-Q6 mate.

B. 1 —, P-B8/N; 2. N8/N, 3. N-B6 mate.

(Dutch: 1. Kb4, dr. 2. Pc5, Kd4; 3. e3 mat. A. 1 —, dlP; 2. c8P en 3. Pd6 mat. B. 1 —, flP; 2. g8P en 3. Pf6 mat).

No. 181 (Seilberger)

1. P-B3, thr. 2. R-Q5 mate. (Dutch: 1. f3, dr. 2. Td5 mat).

No. 182 (Fernhout)

The Queen should go to the other side, where mating the King along the Rook-line is very easy. Although black can prevent this he loses because of dangerous moves of the Bishop. This is a good problem.

1. Q-R2, thr. 2. Q-KR2 and 3. Q-R6 or —R7 mate.

A. 1 —, BxQ; 2. BxP and 3. B-K8 mate.

B. 1 —, B-N7, 2. QxP ch and 3. B-K8, or after 2 —, K-R4, 3. Q-R6 or Q-B7 or R-R7 mate.

(Dutch 1. Da2, dr. 2. Dh2 en 3. Dh6(7) mat.

A. 1 —, La2:; 2. Ld7: en 3. Le8 mat.

B. 1 —, Lg2; 2. De6:, de6:; 3. Le8 mat. Na 2 —, Kh5, 3. Dh6, De7, De7 mat).

No. 183 (Kamstra)

1. Q-R4, thr. 2. Q-B4 mate. (Dutch: 1. Da4, dr. 2. Dc4 mat.) Simple, but very interesting. Several people enjoyed this series very much.

CROSS WORD PUZZLE

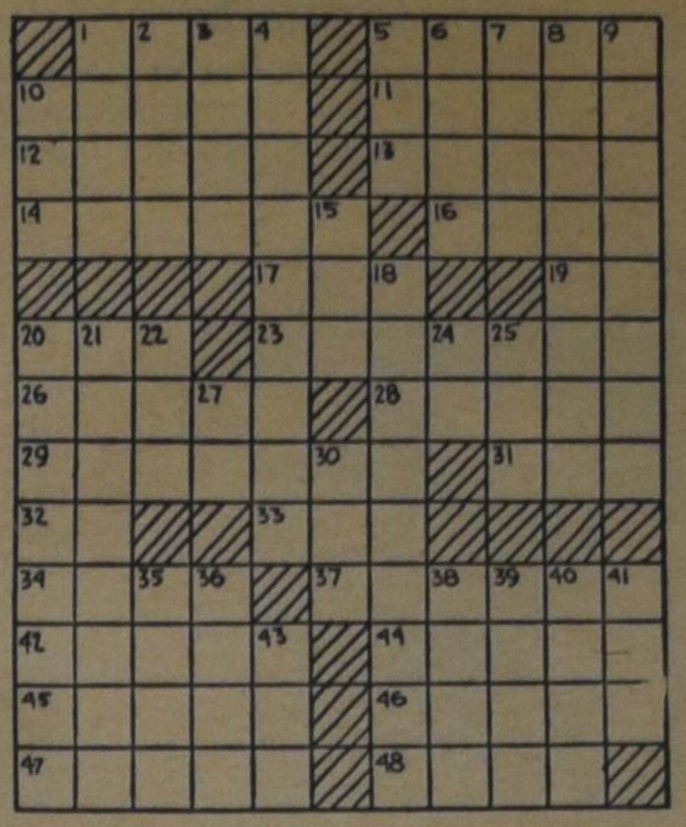

ACROSS
1. Rude fellow
5. Soup sound
10. Antiquated
11. An apple peeler
12. Brazilian palm
13. Century plant
14. Longs (for)
16. Cut
17. Distant
19. Norse god
20. Quarrel
23. Certain Ukrainian
26. Close: poet.
28. Ponds
29. No. Carolina "capital"
31. Employ
32. Measure: abbr.
33. Goddess of dawn
34. Harem rooms
37. Comment
42. Type of shipyard
44. Page number
45. Past, old style
46. Ones
47. Bowling alleys
48. Tardy

DOWN
1. Foundation
2. Mountain near Olympus
3. Glacial ridge
4. Strengthen with added material
5. Mineral spring
6. Loiters
7. Russian river
8. Certain religious meetings
9. Sham
10. Recompense
15. Unhappy
18. Tranquil
20. Sane
21. Lake near Syracuse, N.Y.
22. Network
24. Thus
25. French coin
27. Rough lava
30. Heart
35. English river
36. Lucid
38. African monkey
39. Settled
40. Ceremony
41. Dodecanese island
43. Man's nickname

SOLUTION
to previous
Cross Word Puzzle

Buy from the People who Advertise in this Paper

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(52)

"Mr. Welch?"

The first-mate paused.

"Aye, Sir?"

"Is Captain Lewis below?"

"He is still ashore, Sir, with the punt. Mr. Cary is with him, Tam and William Jordan rowing."

"Thank you, Mr. Welch. You may turn in. I shall watch till the boat returns."

The mate went off and Newton began to pace the deck, glad of the silence and coolness of the night to hide and calm the anger which possessed him. In the two months of an otherwise unperplexed voyage, Job Lewis had proved a thorn in his side which pricked more freqently, now that shore excursions provided almost daily opportunity for offence. John's peristent hope that he could influence his once pliable companion had died hard. Circumstances had permitted them frequent, lengthy periods for discussion. Weather and seas were so favourable that it had taken only three days to get out to open water, instead of three weeks' dangerous tacking and manoeuvering as on his first voyage, and a following wind had given them a quick passage to the Coast. But within the limits of cordiality Lewis grew steadily less receptive to John's argument and exhortation. More, as if goaded by an imp of perversity, he was not content with passive resistance, but subtly at first, then more openly, studied to undermine the Captain's efforts to improve the crew. His peculiar status on board, his puctilious good humour, and the regard, as genuine as could obtain under the circumstances, which he felt for his friend, made John's position singularly difficult. Again and again he asked himself how Lewis could have so little gratitude; again and again he was disconcertingly shown his unregenerate self in the glass of his friend's conduct, himself when leniency, favours, and kindness issued only in presumption, and disrespect. On such occasions he was driven to his knees to thank the God who had saved him in spite of himself, and to intercede with him for his fellow-sinner.

But if he had conceded that regret for a good action was consistent with his profession, he would have admitted many times the regret he felt at bringing this burden upon his own head. Job was never openly insubordinate; but to be forced to enjoin a command at all made John uncomfortable. He attended the reading or morning and evening prayers on Sunday; and John's efforts to lead a solemn and meaningful service were not assisted by the presence of one whose expression of cynical boredom was as patient as open ridicule. John attempted to restrain the men from blasphemy; Job's language grew daily more profane. John was stringent in his treatment nf drunkenness; Job had brought his own supply of liquor on board and was able to consume enormous quantities without losing the required control. With more leisure than John could fil up for him, he was gregariously friendly with the crew. Unwilling to spy, the Captain could only suspect that the nature of talk and laughter which was quickly hushed to decorum at his appearance did little to impress the men with the importance of their spiritual concerns.

Since their arrival at the coast, John had made his task of instructing Lewis in the mysteries of trading an excuse to keep him under his eye. Now for the third time he had taken advantage of the Captain's pressing business to go off alone — yet unfortunately not alone. John had no illusions — his own experience was his instructor — as to the nature of his employment; this unseasonably late return was probably to give the carpenter and the sailors time to sober up; and how could they be punished for intoxication when in charge of the Captain's Commander?

The tranquility of sky and star-reflecting ocean, the two noblest objects of sight, his sea-loving heart thought fondly, were used, as often, to calm the rage which distressed him by its intensity. Control of his temper had been one of the miracles of his conversion, and heated words or actions he considered inconsistent in a Christian. But the problem remained, and after a few moments in which he kept tryst with Mary by looking, according to their honeymoon agreement, at the north star and offering up prayer on her behalf, he set about finding a solution. By one o'clock when the prodigals returned, the crew extremely silent and the Commander speciously garrulous on the subject of mistaking the location of the punt, he was satisfied that he had found it.

"Captain Lewis?"

"Captain Newton?"

The conventional exchange was made in John's cabin. The **African** was anchored at the Plantanes, and nearby lay the **Racehorse**, a forty-five ton ship which John had lately purchased at Shebar. Job Lewis, in high good-humour, had come for his final instructions before going on board as Captain. In charge of some 3200 bars, with the small but seaworthy vessel he was to trade for other products in the off-season, while the **African** made its homeward voyage.

"We shall meet in mid-March when I return to Shebar. By then you will know how your affairs prosper," said John, with the awkwardness of a man who wishes to say much more.

"I'd not have to think, Captain Newton — John," said Lewis with more affection in his tone than he had used since their first day of reunion, "that I'm lacking in gratitude for what you have done and are doing. I promise I shall use every effort to further Mr. Manesty's interests and to justify your trust."

On his return to Liverpool from the previous voyage, John had given his employers a frank opinion that trade was overdone on the Windward coast and that, if they sent him again, they might have to stand a loss. When, despite this advice, the **African** had been despatched within six weeks, Manesty had added the proviso that it should not remain at Guinea during the rainy season. April had been set as the date for John to leave Africa, with or without his full complement of slaves.

By December, after consultation with Clow and his mulatto friend Tucker, he had surmised that by the assigned date he would still have a thousand pounds of goods on his hands — a loss to carry back, a risk to leave. It was then that he had conceived the idea of letting Lewis remain to trade with a small boat. Responsibility and work would, John trusted, counteract his tendency to dissipation, and the Liverpool ship owners would be spared the additional loss of wasted goods. Perhaps, too, the advice, and example which served only to irritate the young infidel when he was present might recur and be enforced in his absence.

"Job," he said honestly and with deep feeling, "nothing I have done, nothing I can do for you can balance the harm which I did you once by my perverseness. I shall not weary you, as I have done, by preaching. But for your welfare I am urging you to consider where your present course is leading. Had I not been like you — and far more hardened — did I not know from experience the difference between what you call pleasure and true happiness, if I did not see you posting to eternity there to answer before God for rejecting His Son and His love, I should not dare speak — nor should I care to, for, believe me, it is not easy —"

He broke off suddenly, with tears in his eyes, and was surprised to find Lewis so much moved that he could only grasp his hand and turn away with a muttered word of thanks. The next moment he was gone and when John emerged on deck, the two Captains saluted and parted.

Rio Junque, March 1

My dear, sweet, precious, beautiful Polly:

I still continue in health, and all is well excepting one late circumstance which has given me, as you will believe, much concern. Not to keep you in suspense, I must inform you that all my schemes in favour of Captain Lewis are at an end. I told you in a former letter that I had bought a vessel upon the coast and had given him the command of her. He went from me in good spirits and with high hopes, but was seized with a fever before he had left me three weeks, which proved fatal to him in about eight days. I have been much affected by this sudden stroke. . . .

John broke off. Not to Mary, certainly not by letter, and probably not at all — for why should she grieve, as he knew her warm heart would? — could he relay the description which eyewitnesses had given him of the month which his decorously worded sentence had covered. Lewis's emotion at parting with him had been powerless to effect any change. The sudden freedom from restraint, the prevalence of opportunity, had acted on his passions like an intoxicant. Fever had resulted from his unbridled plunge into vice and had acted speedily on a body weakened by indulgence and the unwholesome climate. But to John the awful part of the revelation was that, on his death-bed, conviction of the truth had struck, but struck without bringing repentance or hope.

In delirium he had raged and blasphemed against the God whom he had once believed and, coming out of delirium into the stark gloom of sanity, he had cried with a rage and fear which John's informants could not describe without a shudder:

"I am lost for eternity. Damned. So be it. God, I have not asked you to save me, curse you, I don't now." And with that he died.

John fell on his knees beside his half-written letter.

"Gracious God, why not me? I deserved no more," he said.

• • •

The **African**, the owners decided on its return in late August, was too slow for a trade in which conditions were unpredictable, and speed in collecting and delivering the cargo immeasurably lessened expense. She was accordingly transferred to another branch of trading, and Mr. Manesty kept her Captain in Liverpool to choose a swifter vessel.

Not that the **African's** voyage was considered a failure. On the contrary, Captain John Newton found himself much congratulated for achieving an enviable record: his ship had been brought to the home port without the loss of a single man, white or black. The circumstances of Job Lewis's death set him, of course, outside the number of the crew. It was rather the opinion of the shipowners that a commander whose intelligence and dependability could wrest moderate success from losing circumstances should not be hampered by an inconvenient ship. The successful trading of Mr. Welch, Job's successor in the **Racehorse**, had amply justified that stroke of policy in their eyes. So John could not be spared long to Chatham, and Mary returned with him to Liverpool to crowd an aeon of joy into the brief interlude between voyages.

"But where has the time gone?" she demanded plaintively as John, coming in from the November dusk, stirred up the fire before taking the seat at the tea-table. "You sail the day after tomorrow, John. I can't believe it. And then every day will seem like ten."

"Polly, dearest," John began, and broke off. He knew he should repeat his cautions about their duty of submission to the will of God, but for the moment his heart was not in it. He came instead, drew her up and held her fast, his face buried in her hair, as if to create a union inseparable by time or space. Then very gently he put her back in her chair, drew his chair closer with his left hand and sat down, still holding hers with his right. Presently, with the smile which she seldom allowed to be long subdued, she took her kerchief, leaned over and dried his eyes.

(To be continued.)